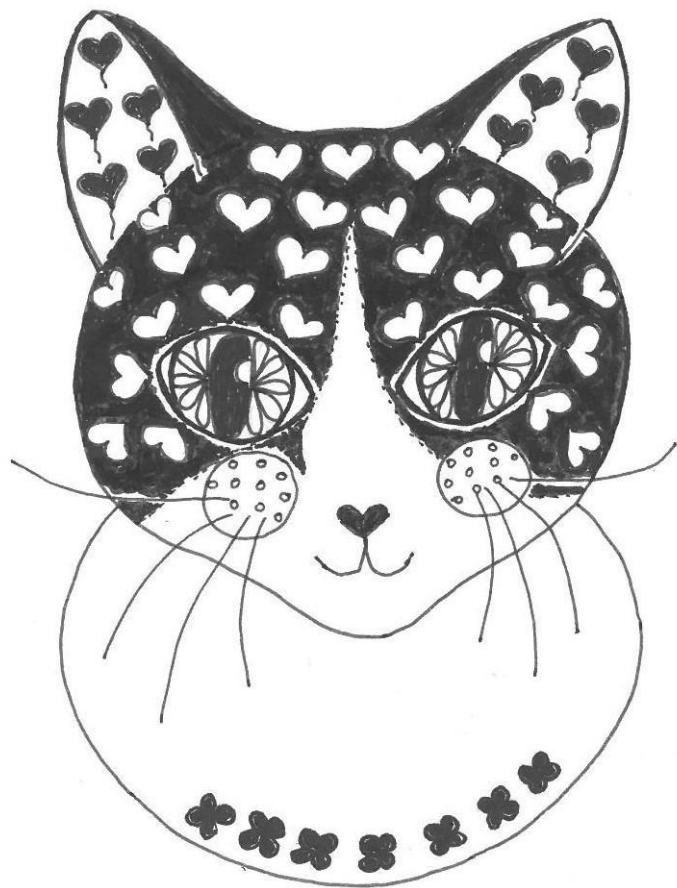

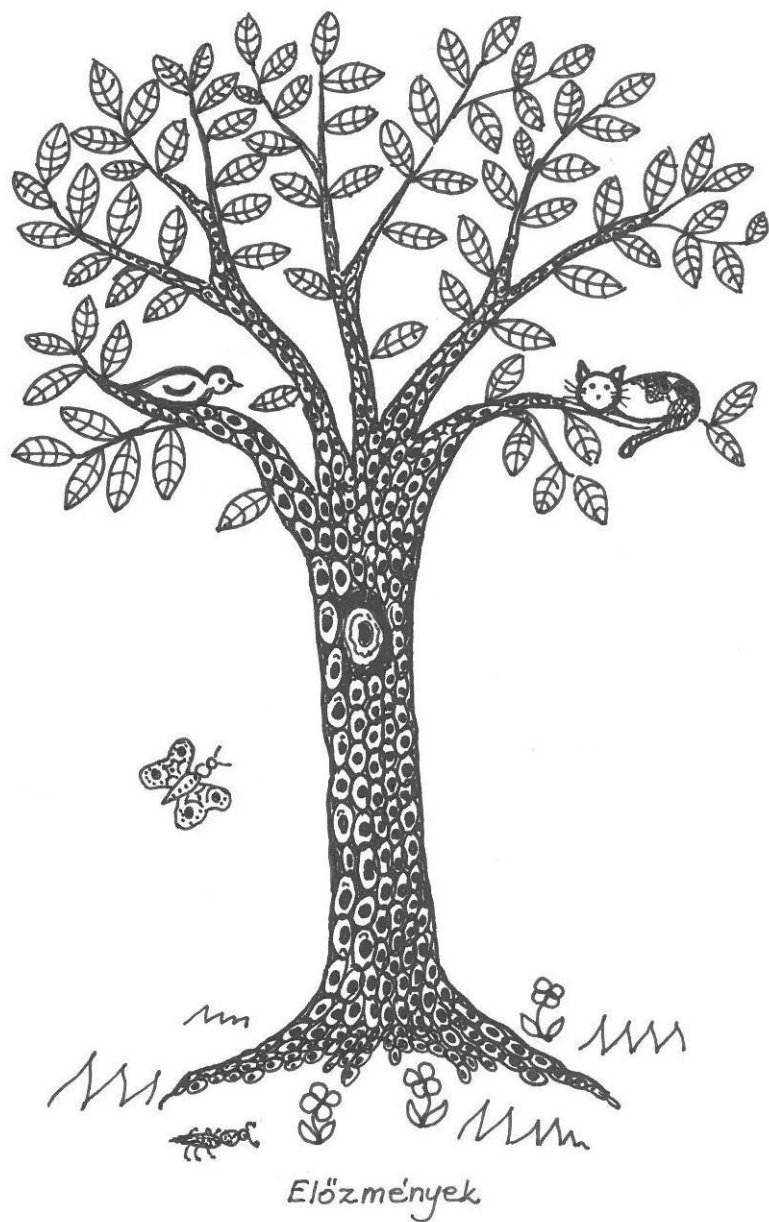
Csuka'sné Kis Olga

Micike naploja

Micike naplója

Vagy Micike notesze? Nem is tudom pontosan. Egy biztos.
Feljegyzések egy cica mindennapjairól. Macskakarmolással.

Előzmények

A kölyökidőkre homályosan emlékszem. De azt tisztán látom magam előtt, amikor egyszer kinyílt egy ajtó és a világ mind be akart szaladni rajta. Ismeretlen szagok csábítottak, felkeltették a kíváncsiságomat a külvilág jelzései. Összezavarodtam. Egy kicsit gondolkodnom kellett. Felfutottam egy fára, hogy magasabbról szemléljem a dolgokat. A felfutással nem is volt baj, csak a lejutással... Szóval, fönnt voltam egy magas fán, amiről nem tudtam lejönni. „Segítség! Segítség!”-kiáltoztam, de senki nem figyelt rám. Aztán csak sírtam, belátva a helyzet reménytelenségét.

Jó sokára meghallotta valaki a sírásomat. Olyan hosszú, fogazott valamit támasztott ez a valaki a fához, amire fölszaladtam, aztán azon a fogazott valamin, amit azóta tudom, hogy létrának hívnak, fölóvatoskodott egy cicaforma lány és levett engem a fáról.

Ez a cicaforma lány és az ő mamája ölbe vett engem és mindenhol megkérdezte, hogy nem hiányzom-e valahonnan? Szerencsére senki sem ismert föl, vagy legalábbis úgy tett. Mit volt mit nem tenni, ott maradtam ennél a cicaforma lánynál, az ő mamájánál, sőt az ő papájánál, az idősebb fiútestvérénél (aki segédkezett, hogy lejussak a fáról) és a fiatalabb fiútestvérénél.

A cicalányt Annának szólítják, a mamáját Olgának, a papáját Palinak, az idősebb testvérét Gergőnek, a fiatalabbat Palikának.

Róluk majd később mesélek.

Ennyi izgalom után jó volt behúzódni az otthon melegébe.

Magamról

Kedves Naplóm! Úgy érzem, illene bemutatkoznom! Cicalány vagyok, öt éves és még hajadon. Nem nőttem nagyra, sokan most is serdülőkorú macskának gondolnak. A bundám nem túl hosszú és háromszínű. A nagy Pali macska öccse(akit Milának hívnak, ami szerintem macskanév!) azt mondta rám, hogy parlagi macska vagyok. Ha tudnám, hogy mi az, ezen meg is sértődhetnék!

A buksimon majdnem sakktáblaszerűen váltogatja egymást a fekete és a zsemleszín. Egyébként alapvetően a fehér az uralkodó színem. Azt gondolom a kinézetemről, amit Olga cica mamája is vallott magáról, hogy nem vagyok szép, csak olyan bájos!

Ezek a barátságos nagy macskák, akik megosztják velem a házukat, hosszas vita után Micikének neveztek el. Különben nem szokásuk a vita, csak akkor, ha fontos kérdésekről van szó!

Azért az elég fontos kérdés, hogy Micike legyen-e az ember cicája neve!

Magamról

Az otthonom

Az otthonom

Az otthonom tágas, világos és hűvös, de ez csak a hőmérsékletre vonatkozik. A házban lakó nagy macskák kedvesek, szelídek, néha szenvedélyesek, nem acsarkodnak egymásra, mint a farkasok.

Jó sok helyem van, kedvencem is mindig akad. Ha melegségre vágyom, télen ott a radiátor, nyáron a palatető, aminek a hullámai közt kéjesen elnyújtózhatok. Ilyen lehet a tengerben fürödni, már annak, aki szereti a vizet!

A legjobb helyem mégis Olga cica ölében van minden évszakban!

Ha valahová leül, azt én mindjárt kiszúrom (sőt, előbb tudom, mint ő, hogy mit tesz) és megosztom vele a társaságom. Ha föláll valamiért, nem sértődöm meg, úgy teszek, mintha nekem is fontos dolgom lenne. Ha visszaül, én is visszafekszem az ölébe és folytatom a pihengetést.

Ha mindent összeadok, akkor az jön ki nekem, hogy megérte egy fél napot a fán töltenem ezért az új otthonoméért! Pedig a Micikék nem is tudnak számolni!

Más cicák

Panka

Amikor ebbe a házba kerültem, már éltek itt más cicák is. Először is Panka cicát említeném, szintén hajadon, aki akkor öt éves volt, amit papírokkal is tudott bizonyítani, mert neki azok is voltak, papírjai! Meg ősei, akik szintén rajta voltak a papírokon! Megjegyzem, hogy én papírok nélkül is megszülettem! És nekem is voltak őseim, még ha nem is írta le őket senki! Na, azért az előkelő családja és a három név (Nagykozári Bikfic Anna) sem minden!

Ilyen rossz természetű, kiállhatatlan egyeddel még nem nagyon találkoztam. (Igaz, hogy csekély az élet-tapasztalatom, de azért tudom, amit tudok...!

Próbáltam barátkozni ezzel a Pankával, de ő hűvös és elutasító maradt. Sose kerültünk közel egymáshoz. Azt lehetne hinni, hogy két lány cica egykettőre jó barátnő lesz, jókat dumcsiznak, persze hang nélkül, hogy a nagyméretű macskák ne értsék, amit mondanak egymásnak!

Vagy összebújva pihengetnek, mint két testvér. De nem! Ez a Panka nem állt szóba velem és nem engedett a közelébe sem. Még jó, hogy meg nem pofozott!

A nagyobb méretű macskák mélyen megértették Panka cica viselkedését. Panka cica sokáig élt egyedül egy kétszobás lakásban, miután a kétlábú macskája külföldre ment dolgozni. Pankát a kétlábú macska nővére látta el minden jóval, de Pankát nagyon megviselte az egyedüllét. Depressziós lett, macskakerülővé vált.

Panka

Híre járta, hogy ezek az én nagyobb méretű macskáim hirtelenül és tragikusan elvesztették imádott cicájukat, Mityát, akiről később fogok még mesélni. Panka gondozói kérték, hogy fogadják be Pankát az én elmityátlanodott nagy cicáim. Így lett!

A Panka kedvességéről, játékosságáról mondott állítások helytelennek bizonyultak a Panka lelki sérülései miatt. Évekbe telt, míg Panka kissé feloldódott és barátságos lett, de leginkább csak Olga macskámmal, akivel szemben ez nem számít nagy mutatványnak, mert Olga cica igazi macskabarát!

Ez a Panka odáig merészkedett, hogy Olga cica ölébe telepedett, ott csendháborító mértékben dorombolt, de előtte irtóztatóan körülményesen dagasztott azokkal az éles körmeivel. Ő nagyon ritkán manikűrözött!

Panka cica megbetegedett és meghalt egy éve. Nagyon megsiratták az én kétlábú cicáim. Én is kerestem, hogy hol lehet, de már csak egy fehér kő emlékeztetett rá az udvaron. Ott a kő, hogy ne feledjünk... De a kő nélkül is mindig eszünkbe jut Panka és az ő története. Nem hagyhatjuk el, akit szeretünk. Ha mégis elhagyjuk, akkor nem szeretjük.

Pötyike

Pötyike

Amikor ebbe a házba kerültem élt még itt egy másik cica is. Pötyike. Fekete-fehér perzsa fajta, fiú, vagyishát... Neki sem volt papírja a származásáról, ahogyan nekem sincsenek, de azért az ő eredetéről mégis többet lehet tudni! Pötyikét más társaival együtt egy cicatenyésztő (?) ajánlotta föl elvitelre.

Az én Gergő macskám és az akkori barátnője elment érte és egy lány macskáért, Vörikéért jó messzire, Pápára. De aztán a Gergő macskának és az ő barátnőjének az lett a sorsa, mint Panka első nagy macskájának, hogy külföldön vállaltak munkát, ahová már nem vihették magukkal a cicájukat. Az én Olga cicám és Pali macskám befogadta Pötyikét és Vörikét is. Mi sem lehet ennél természetesebb?

Ez a tenyésztő nyilván nagyon értett a szakmájához, de hogy nem volt neki szíve, az biztos! Kiselejtezte a gyengéket, igaz, hogy az ajándékba adással kaptak még egy kis esélyt ezek a cicák!

Vörikét nem ismertem, mert ő még az én jövetelem előtt meghalt. Pötyike kedves volt, barátságos, sok mindenért lehetett szeretni, talán csak az éles eszéért nem!

Pötyike, mint már említettem fiú cica volt, csak amikor kitetszett, hogy mélyebben érdeklődik a Vörike iránt, akkor megműtötték. Így én már nem voltam veszélyben!

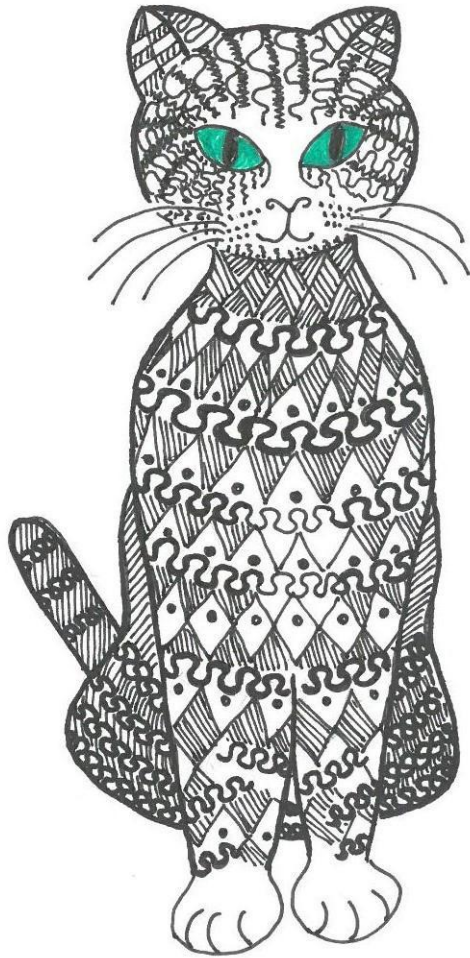
Sajnos egy éven belül Pötyike követte Vörikét az örök cicamezőkre. Gergő macska volt itthon akkor, az ő feladata lett a végtisztesség

megadása. Pötyike az udvar végébe került végső nyugvóhelyére, a Mitya mellé. Fehér kövek jelzik, hogy alattuk alszik valaki.

Azt tudom, hogy a test hová kerül, de azt nem tudom, hogy hová kerül a kedvesség, a barátságosság, hová kerül a báj, a kellem?

Van ezeknek helye a világban, vagy csak úgy szertefoszlanak a testtel együtt?

Lehet, hogy a magamfajta Micikék nem szoktak ilyeneken gondolkodni, de tudtommal naplót sem szoktak írni!

Mitya

Kedves elődömről, Mityáról

Mégiscsak most írok róla, mert úgy érzem, ide tartozik, a házban élő és a korábban itt élt cicák történeteinek sorába.

Mityát nem ismertem, mert már egy évvel korábban a cicamásvilágba költözött, mint ahogy én idekerültem volna. Annyit meséltek róla, hogy már szinte a személyes ismerősömnek tekinthetem!

Mityát a *Gergő* macska találta. (Már megint a *Gergő*, aki állítólag nem is szereti a cicákat! Vagy talán mégis?)

Éjszaka az utcán Mitya *Gergő* elé állt és követelte, hogy azonnal vigye haza őt. *Gergő* tiltakozott, otthagyta, de Mitya követte és követelődözött! *Gergő* végül beadta a derekát, ölbe vette Mityát és hazahozta. Volt nagy meglepetés! Mitya gyönyörű cirmos kandúr volt, óriási fejjel, ezért is kapta a nevét a Busafejú Mityusa rövidítéséből.

Persze később kiderült, hogy csak azért tűnt ilyen nagynak a feje, mert borzasztóan sovány volt a teste. Régen kóborolhatott már az utcán rendes táplálék nélkül, amikor rászánta magát a nagy változtatásra. Persze lehet, hogy a *Gergő* félreértette a Mityát, mert ő csak enni kért volna, de *Gergő*nél nem volt semmi macskának való táplálék! Az is lehet, hogy régi illatokat, az elveszett otthon ismerős szagát idézte föl *Gergő* a Mitya orrában, azért kéredzkedet hozzá.

Azért én azt gondolom, hogy nem lehetett szó nagy félreértésről, mert Mitya hagyta magát ölbe venni és cipeltetni hazáig. Én is így voltam ezzel! A cicajó helyeket megérzi az ember cicája!

Ha már a többi házbéli macskatársamnál megemlítettem, itt is elmondom, hogy Mityának sem volt keresztlevele vagy személyi igazolványa. Körülbelül öt évesnek látszott, amikor megtalálták.

Mitya nagyon jól érezte magát az új környezetében. Jó természetével, kedvességével belopta magát az én nagy macskáim szeretetébe, majd észrevétlenül átvette a háziúr szerepét, de ezt senki nem bánta!

Bár azt tartják, hogy átlátni a cicán, de a cicaszeretet erősebb az okoskodásnál!

Mitya együtt költözött az óriás macskáimmal ebbe a házba, ahol én most lakom. Nagy változás volt ez a hetedik emelethez képest!

Mitya jól érezte magát az új helyén. Talán a szabadság illatai tolultak újra az orrába?

Nagyon ügyeltek Mitya biztonságára, sokáig hámot adtak rá és kikötötték, mint egy kis kutyát, ha az udvaron volt.

Sokat hallottam erről mesélni az én nagy cicáimtól. ezért olyan mintha én is látnám, amint egyszer Mitya hám és póráz nélkül szabadon van az udvaron, és egyszer csak fellendül a több mint két méter magas kerítésre.

Olga cica hiába kérleli, hogy gyere le Mityuskám! -Mitya csak megy és már a szomszéd ház tetején van, végigsétál a nyeregtetőn, a kéményeknél időz, aztán lefelé halad és már kinn is van az utcán vagy a második szomszéd üres telkén.

Mitya hallja a haza hívó szót, érti is, de ügyet sem vet rá, mert valami sokkal erősebb megszólítás húzza és készíti arra, hogy menni kell!

Ahogy mesélték, Mitya többször is megtette ezeket a házon kívüli sétáit. Volt úgy, hogy több napra is kimaradt, ilyenkor mindig látták őt az én nagy macskáim, szólongatták is, látszott, hogy Mitya tudja, miről van szó, de úgy tett mintha meg sem hallaná, mert a szabad világ hívó szava erősebb volt minden másnál!

Mitya tudta, hogy milyen jó dolga van Olga és Pali macskánál. A csavargásmentes időkben ki is mutatta az örömét, hogy ezen a jó helyen lehet, jó társaságban!

Mityának ez a nagy szabadságvágya lett a veszte.

Nem volt elég gyors vagy figyelmes egyszer, amikor egy autó...

Olga cica hiába próbálta visszahívni a karjában tartva a cicák örök birodalmából... Mitya eltávozott, de ma is itt van a mindennapokban. Még nekem is, pedig én nem is találkoztam vele személyesen!

Elgondolom, hogy mi lehetett volna, ha az idők nem csúsznak így el! Ha én egy kicsit korábban születek, vagy Mitya óvatosabb!... Vajon engem akkor is befogadtak volna? (Nagyon is biztos vagyok bennel!)

Hányféle körülmény alakítja az életünk folyását? Mennyi lehet a véletlen és mennyi lehet a törvényszerűség szerepe?

Megfejtethető ez a sok nehéz kérdés egy Micike számára?

Érdemes-e egyáltalán ezeken a kérdéseken dagasztani?

Talán igen.

Mert ezek a kérdések akkor is fönnállnak, ha nem gondolkozunk rajtuk, de ha gondolkozunk rajtuk, akkor lehet, hogy egyszer csak, váratlanul rálelünk az igazságra!

Végre itthon!

Na, én mindig is itthon voltam, de ezek az én nagy cicáim...Ők néha elvágódnak innen. Azt gondolják, hogy majd máshol jobb lesz. Azt hiszik, ha elmennek innen, ott valami jobbat találnak, mint ami itt van. Ők tudják! Hadd kísérletezzenek!

Számoltam a napokat, hogy mikor érnek végre haza Olga cicáék, bár azt nem is tudtam, hogy pontosan hányat kell számolni! És egyáltalán tudok én számolni? Lényeges ez?

Aztán egyszer csak itt voltak. Olga cica és Pali macska. Nem tudtam mit tegyek?! Lehettem volna hűvös és távolságtartó, tehettem volna úgy, mint akit ez az egész egyáltalán nem érdekel, de nem tettem, mert kitörni készült bennem az öröm, és felszabadultam, hogy végre, végre itt vannak!

Na persze a Gergővel is jó volt, mi tagadás! Gergő minden tőle telhetőt megtett!

De, amikor az Olga meg a Pali cica... Mi is van akkor? Nem tudom! Csak az olyan jó, a megszokottság biztonsága! Jaj! Úgy, de úgy megnyugodtam!

Én mindig is itthon voltam, de most már mindenki itthon van, akit szeretek! Vagyis majdnem mindenki! Mert nincs itthon az Anna cica és a Palika macska... De már így is jó! Itthon vagyunk! ☺

Végre itthon!

Matattam

Matattam

A Micikék szoktak ilyet csinálni? Nem tudom! Én ma mindenesetre matattam! Hogy ez mit jelent, azt pontosan nem tudom, de határozottan érzem, hogy ma matattam.

Az udvar körül nem volt minden rendben, úgy éreztem tennem kell valamit, hát matattam.

A garázsban is rosszul álltak a dolgok, túl sok volt az ez meg az, hát matattam a garázsban is.

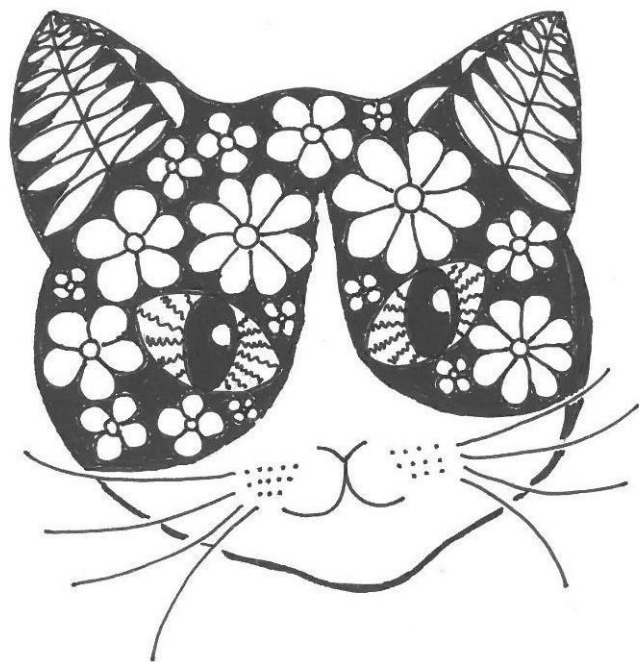
A konyhában sem volt az a hú, meg ha! Mit tehettem volna, hát matattam a konyhában is.

Mi is ez a matatás?

Ha sokáig nézed a részleteket, akkor egyszer csak rájössz, hogy matatni kell, hogy a részek egésszé álljanak össze!

Ha az egészet nézed, akkor észreveszed, hogy némelyik részletén van mit javítani.

Jó mindent egészben látni és akkor belátod, hogy matatni kell, hogy az egész befogjon mindent!

Micike nap?

Micike nap?

Micike nap? Vagy mi a szösz?

Eddig úgy tudtam, hogy a Micikéknek minden nap a napjuk. Erre most?

Valaki azt mondta, hogy ez ma a Micikék napja!

Direkt, pont és nekik! Hát jó, én nem bánom, legyen!

Ez a nap mostantól még inkább a Micikéké, tehát az enyém is! Akkor hát ünnepeljünk!

Talán egy jó kis szunya...

Ünnep után

Csorognak a jókívánságok még a Micike nap után is. Nyávogok rájuk valamit, vagy csak pislogok és alszom tovább.

Tudom, hogy nem a Micike nap a legfontosabb a Micikék életében. Mi, Micikék elfogadjuk, hogy van ilyen nap, aztán ha valakinek eszébe jutunk és köszönt bennünket, akkor annak örülünk, de ha nem, a Micikék akkor sem bánkódnak!

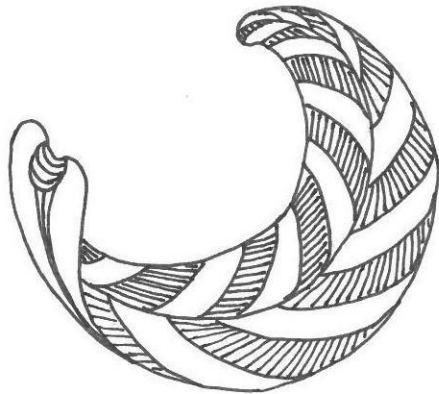
Én, mint a Micikék konkrét megvalósulása, mind a két esetet elfogadom!

Tudom, hogy a Micike név ritka, csak egyszer van a kalendáriumban! Ráadásul nyáron! Amikor a fű sem nő. Csak az uborka. Merthogy uborkaszézon van, de az uborkáért a Micikék egyáltalán nem lelkesednek! Uborka? Az mire való?

Ezért aztán borzasztóan örülök annak, ha valaki köszönt a névnapomon!

Ja, én is boldog névnapot kívánok minden Micikének!

Cicán innen és cicán túl!

Ünnep után

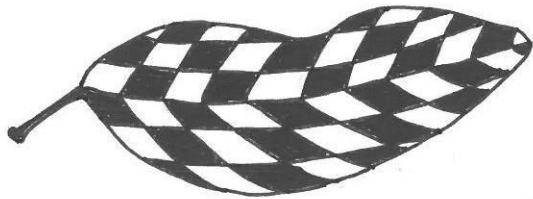
Ünnep után után...

Bírom ezt a Micike nap utáni utánizást!

Én tök lazán vagyok, erre jönnek, hogy nem is tudták, hogy most volt a Micike-nap!

Túlságosan fáradt vagyok megmagyarázni, hogy minden nap Micike nap!
És én minden nap élvezem az életet, már ami abból nekem adatott.

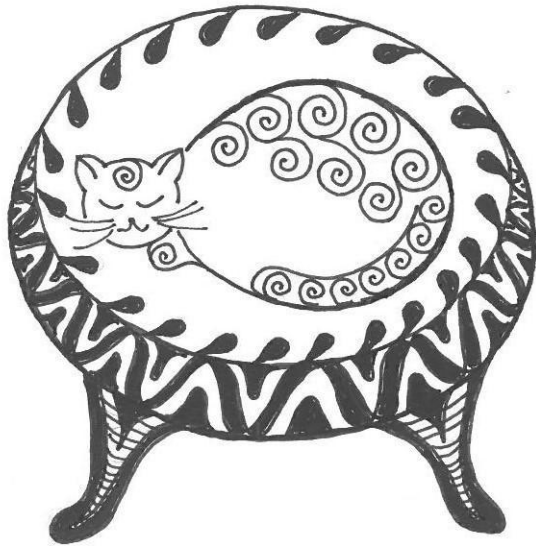
De, ha már így van és lett Micike nap, akkor tudomásul veszem, és én is kívánok minden más Micikének boldog Micike napot! Micikék! Legyen ez is a Ti boldog napotok!

Ünnep után után...

Álom

Csak elnyúltam kényelmesen. Körülölelt az otthonom, a nagy cicámim szeretete. A légy sem zümmögött. És én csak utaztam az álom útjain boldogan, háborítatlanul. Merre jártam? Sokfelé! Voltam itt is, meg ott is! Bolyongtam, eltévedtem, aztán mégis hazataláltam. Itt vagyok! Még most sem tudom, hogy ébren vagyok-e vagy álmodom?!

Álom

Számítógépezek

A számítógépezés már hozzátartozik a modern 21. századi macska mindennapjaihoz. Az ember cicája nem is tud meglenni nélküle!

A számítógépezés nem köti le minden időmet, nem vagyok a rabja, csak akkor gépezek, ha akarok, és akkor hagyom abba, amikor akarom!

Mondjuk, ha Olga cica számítógépezni akar, akkor én is akarok. Okvetetlenül! Ha ő abbahagyja, akkor én is mindjárt abba akarom hagyni! Én tudok magamnak parancsolni!

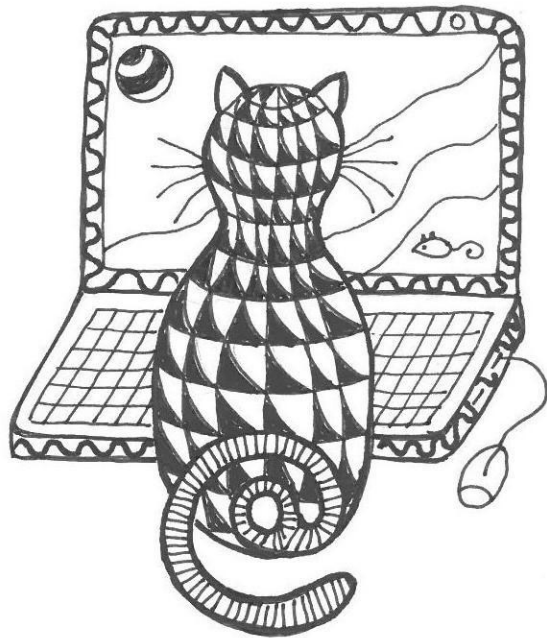
A számítógépezésben az legjobb, amikor Olga cica ölében ülhetek a képernyő előtt. Nem szeretem, ha mohónak tartanak, vagy ha úgy tűnik, mintha nekem oda sürgős felülivalóm volna, ezért megadom a módját. Nem ugrok föl a padlóról közvetlenül Olga cica ölébe.

Először fölugrok a dolgozóasztalra, onnan az ablakba, aztán a radiátorra, majd a számítógépasztalra, a billentyűzetten Olga cica átemel és így ülök Olga cica ölébe. És számítógépezek.

Korábban a billentyűzetet is használtam, de mióta ez az átemelő van, azóta leszoktam róla.

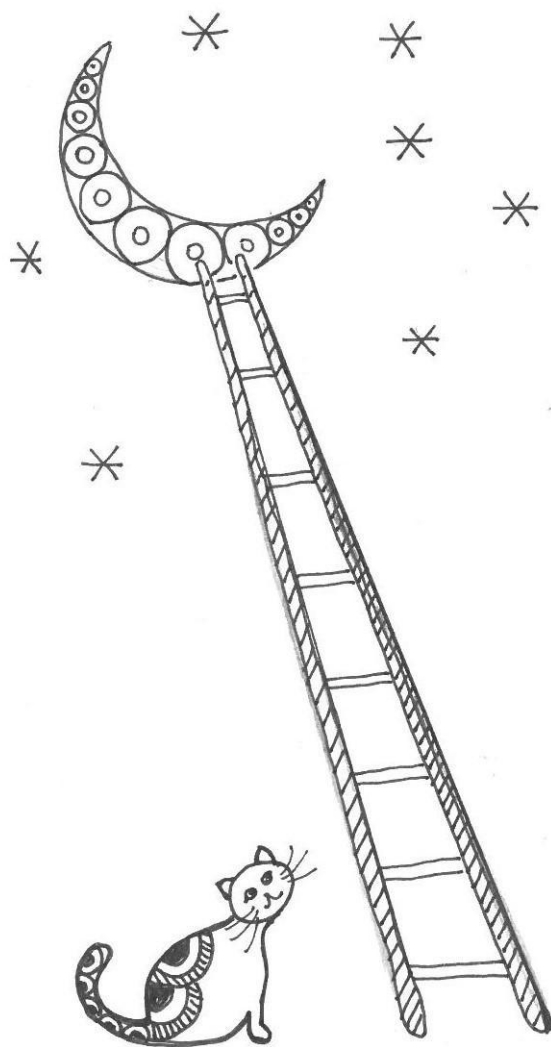
Olyan is van, amikor kényelmesen és körülményesen elhelyezkedem a monitor előtt, kihagyva az ölbe ülés bonyolult szertartását. Ilyenkor még inkább képben vagyok!

Gergő macska erre azt mondja: képernyőkímélés. Igen, védem a szemet a takarással a túlzott kisugárzástól. Természetes képernyőkímélő vagyok. Nem is várok ezért dicséretet. De azért jól esne!

Számítógépezek

A legjobban mégis azt szeretem a számítógépezésben, amikor Olga cica kikapcsolja a számítógépet, föláll a székből és elmegy valahová, én meg jól befészkelhetem magam a helyére és kedvemre számítógépezhetek! Nekem nem is kell, hogy a gépet bekapcsolják, a Micikék tudják, hogy mi minden lehet abban a masinában! Sőt, a Micikék még többet is tudnak!...

Szomszédban

Szomszédban

Jól elvagyok itt a házban, az udvaron, a garázsban. A kóter tetejéről átlátok a szomszédba. Kátival, a szomszédasszonnyal beszélgetni is szoktam.

Egyszer azt gondoltam, hogy miért ne léphetnék én oda át a szomszédba? Gondoltam, és már meg is tettem!

Pali és Olga cica egy darabig azt hitték, hogy csak az udvaron levegőzöm. Szólongattak, de nem láttak sehol. Én persze tudtam, hogy megvagyok, üzentem is nekik gondolatilag, persze ők olyan fejletlenek, hogy nem értik ezeket az egyszerű jeleket.

Ők csak vártak, vártak engem, én meg nyugodt voltam, mert tudtam, hogy jó helyen vagyok. A Hold már magasan járt, a csillagok lámpást gyújtottak az égen.

Pali macska lefekvéshez készült, mert pizsama felső volt rajta, alsó nem. Pali így is ragyogóan tud létrát mászni! Meg is tette! Fölmászott a létrán, föl a tetőre az egy szál családi büszkeségével.

Biztos vagyok benne, hogy átment volna a szomszédba értem, így büszkén, de én akkor megszántam, és egész egyszerűen hazamentem.

Pali macska visszarendeződött, az előljáró titkait megtartotta a családjának. Pedig csak egy cicabajusz választotta el attól, hogy utánam lendüljön egy szál pizsama felsőben!

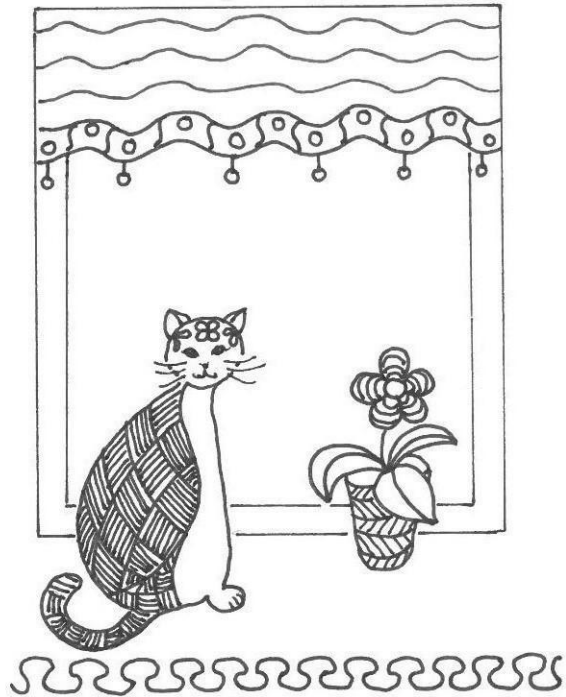
Én így szeretem Pali macskát, ahogy van. Pizsama felsőben, vagy anélkül!

Tudom, hogy mindig számíthatok rá.

Riasztó

Olga cica és Pali macska gyakran kinyitja az utcai ablakot, hogy szellőztessenek. Én ilyenkor rögtön az ablakba ülök. Riasztó, mondják. Bio riasztó, kontrázik valaki nyomban. Szerintem is! Ha jön valaki, akkor én úgy, de úgy megriadok! Már indulok is befelé! Hogy ezen az utcán mi minden történik! Csak úgy jönnek, meg mennek az emberek. Az egyik jön, a másik megy, teljesen kiszámíthatatlanul!

Riasztó!

Riasztó'

Tigris

Olga cica egyszer hozott egy tigrist. Azt mondta, turkálta. Nem tudom mi az, de nem lehet rossz, mert nagyon elégedett volt ezzel az eredménnyel.

A tigris háromszínű, mint én, és csíkos is! Pont akkora, mint egy cicabébi! Illik a szájba és hagyja is magát cipelni egyik helyről a másikra. Én meg cipelem, néha feldobom, de azt sem bánja!

Na jó, tudom, hogy nem a gyerekem, de majdnem olyan!

Olga cica honnan tudta, hogy mi kell a magamfajta Micikének? Vagy talán ennél az akciónál közreműködött az ifjú Pali cica és sugalmazta a megoldást? Ez így volt, ha jól értelmeztem a szavakat.

Bárhogy is van, vagy volt, van egy tigrisem és jókat játszom vele!

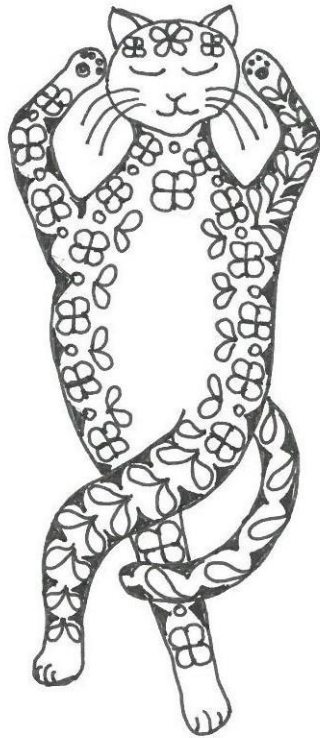
Ebben az is a jó, a játékon túl, hogy gondoltak rám, amikor én nem is voltam ott!

Tigris

Fönn

Amikor már mindennel eddig, eddig, eddig vagyok... Akkor tetőzők. Szépen, lazán, kényelmesen. Elnyúlva. Finoman. A csúcson. A tetőn. Lehet, hogy valójában is ott, lehet, hogy csak képletesen. Szinte mindegy is! Csak az a lényeg, hogy tetőzők és fönn vagyok, és szállok mindennek felett, és ez olyan jó....! Fönn vagyok!

Fönn

Elmentek

Elmentek. Láttam én. Engem nem lehet becsapni. Pedig csendben tették, egy cseppet sem zajosan. Csak úgy raktak ezt-azt ide-oda. Nem látványosan, de kitartóan. Mozogtak, nyüzsögtek erre meg arra. Tudtam én, hogy elmennek! Bár úgy tettem, mint akit ez egyáltalán nem érdekel, de azért szemmel tartottam őket. Tettek, vettek az én nagy cicáim, és közben éreztem, hogy fáj a szívük, itt hagyni engem...

Azt mondják, nyaralnak, kikapcsolódnak... Kérdem én, milyen kikapcsolódás az, amikor közben folyton engem emlegetnek? Ezt honnan veszem? Ez tény! Bizonyítást nem igényel.

Az ő agyhullámaikat(Olga és Pali cicákra gondolok) fölfogva és dekódolva egy Micikévé állnak össze, ami én vagyok. Tehát a nyaralásnak mondott kényszerszüneten Olga és Pali macska csak és kizárólag rám gondol!

Persze nekem jó itthon! Gergő minden jóval ellát! Én is lesem őt, de ő is engem! Gergő próbálja kitalálni, hogy mit kívánok. Mindent elém tesz, de én azért lefinnyázom a dolgokat. Nehogy már azt higgye, hogy ez nekem így jó, Olga és Pali cica nélkül!

Azért értékelem Gergő erőfeszítéseit magamban is és látványosan is!

Azt is tudom, hogy Olga cicának és Pali macskának néha el kell menni, hogy aztán hazatérjenek. Hozzám. Micikéhez. Mert mi más is lehetne az elmenés célja, mint a visszatérés hozzám?

Elmentek

Kívül vagy belül?

Én roppantul szeretek belül lenni! Olyankor körülölel a megszokottság, a kényelem, a biztonság. A Micikék szeretik, ha ezek a fogalmak kiteljesednek!

De azért mégis...! A cicaagyam hátsó zugában ott motoszkál, hogy mi van az ajtón túl? Háttha az a világ jobb, mint az itteni? És mi van, ha rosszabb? Nem lehet tudni! Ezért, ha véletlenül nyitva marad egy ajtó, ha nyílik egy rés a másik világok felé... Nem lehet ellenállni, a Micikéknek ki kell lépni a nyitva felejtett ajtón, jól meg kell szimatolni az ismeretlen szagokat, aztán amint csak lehet, be kell húzni a házba! Nehogy már túlságosan elcicátlanodjon!

A Micikék azért szeretnek egy rövid időre kívül lenni a dolgokon, hogy ráláthassanak és észrevegyék, hogy nekik belül milyen jó!

Kívül vagy belül ?

Elment

Elment

Itt volt a Palika macska néhány napig, aztán elment.

Örültem, hogy láttam, hogy egy kicsit sündöröghettem körülötte. De, ha menni kell, hát menni kell!

Jó, lehetne itthon mindig, de akkor miből élne meg? A nagy magyarságából? Én csak egy kicsi Micike vagyok, így nem tudom, mi az! A helyzetemnél fogva kevés emberrel találkozom, nem is tudom, hogy magyar-e vagy sem, csak azt tudom, hogy hogyan viszonyul a cicákhoz. Cicaszerető vagy nem? Ez a legfontosabb kérdés. Ha cicaszerető, akkor mindegy a származása, a világnézete, a neme vagy, hogy pontosan adózik-e, akkor én rá szavazok!

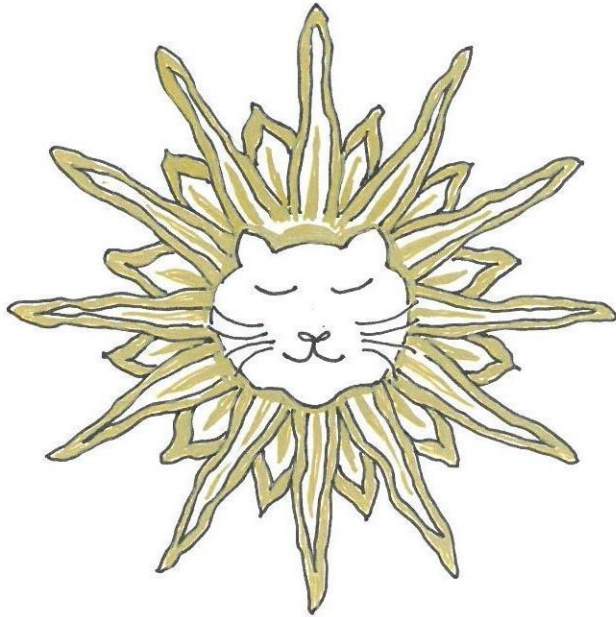
Ha nem cicaszerető, akkor elmehet bárhová!

A magamfajta Micikék sajnálják, ha olyan jó emberek elmennek, mint a Palika macska, de tudják, hogy jó helyre mennek és várják az újbóli visszatérésüket!

Elment, de visszatér!

Cicameleg

Én aztán bírom a meleget! Nincs is annál jobb! De ez már nekem is sok! Csak kóválygok a melegtől. Hol ide fekszem, hol oda. Elnyúlok, hátha úgy elviselhetőbb lesz a meleg. Próbálkozom a háztetővel is, a lombok alatt, de Olga cica onnan mindig beszólít a házba, mert fél, hogy megsülök. Na, azt én sem szeretném! Ki hallott már sült cicáról? Olga cica gyakran kínál nekem vizet, elém teszi az agyagos vizes edényét, én meg jót húzok belőle.

A vízből ennyi elég is! Látom, hogy a kétlábú macskáim aláállnak a zuhanynak és teljesen levizezik magukat, nemcsak a nyelvüket öltik bele. Brrr! Nem lehet olyan meleg, hogy erre fanyalodjak! Mondjuk, az nem érdekel, amikor a mosdóból szeretnék inni, és a fejemre csorog egy kicsi víz, amikor megeresztek a csapot...

Nem esem pánikba a meleg miatt, a Micikék tudják, hogy semmi sem lehet örökké, és így a hőségnek is vége lesz egyszer!

Cicameleg

Tetőzők

„A Micike tetőzése Kecskeméten, 180 cm-en várható.”

Valami ilyesmit mondanának be a rádióban a vízállásjelentésben, ha én folyó volnék, és a rádióban tudnának az én létezésemről. Szerencsére nem vagyok folyó és a hírnév sem érdekel!

Micike cica vagyok és szeretek tetőzni!

A kis melléképület (kóter) enyhén lejtős palatetejét nagyszerűen felmelegíti a Nap, én meg csak elnyúlok rajta... Ha nem akarok palán sült cica lenni, akkor egyszerűen elhelyezkedem a magról kelt fám lombja alá és máris folytathatom a napi kedvenc időtöltésemet, a pihengetést.

A pihenésen túl más fontos dologra is jó ez a tető. Innen kitűnően megfigyelhetem a madarakat, a fogaimat félelmetesen csattogtathatom rájuk.

Másrészt, a tetőről alaposan szemmel tarthatom a szomszédokat is! Nem árt az senki ember fiának, ha jól szemmel tartják!

Ennyi minden talán elég is, hogy bárki beláthassa, hogy milyen pompás az, amikor a Micike 180 cm-en tetőzik! Még, ha ezt nem is mondják a be a rádióban.

Tetőzők

Zsákmányoltam! 1.

Rendes az ellátmány, nem panaszkodom. Csak kérnem kell, de kérés nélkül is elhalmoznak minden cicának való finomsággal.

Azért, mégis, más ízű a falat, ha megdolgozunk érte!

Nem emlékszem rá, hogy anyám tanított volna vadászni. Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem, ez már a távoli múltba vész.

Csak azt tudom, hogy mindig is izgatott, hogy milyen lehet az, ha az ember cicája maga szerzi be a táplálékát. Úgy, ahogy az ősidőkben is! Az ember azért tisztelte olyan mélységesen a macskát, mert képes volt minden eszköz nélkül megszerezni az élelmét. Mellesleg ez az embernek is jól jött, mert így megszabadult a rágcsálóktól, amelyek megdézsmálták a táplálékát.

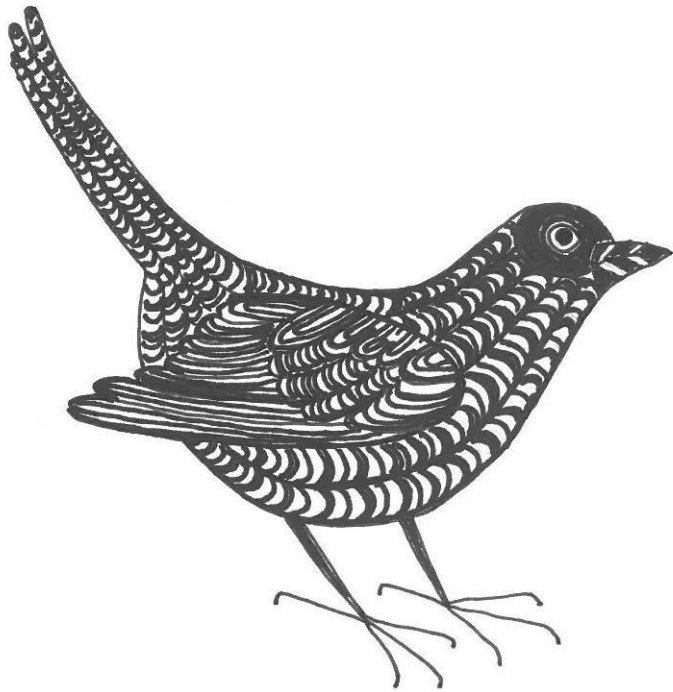
Ez persze csak a praktikus oldala az emberek macskatiszteletének. A másik, érzelmi ok, a macska hihetetlen kifinomultságának elismerése!

De nem erről, hanem a zsákmányról szerettem volna írni!

Fogtam egy madárkát, egy jól fejlett feketerigó fiókát.

Szépen becserkésztem a tetőn és elkaptam! Huss, beszaladtam vele a házba! A Pali macska meg ahelyett, hogy megdicsért volna, rám rivallt, én meg megijedtem és kiejtettem a számból a kis feketerigót, amit pedig fáradságos munkával szereztem meg.

Én csak meg akartam mutatni az én két lábon járó macskáimnak, hogy nem vagyok olyan puhány, és ne aggódjanak, én önállóan is el tudom látni magam, ha hagyják!

Zsákmányoltam 1.

Nem is értem Olga és Pali macskát, hogy egyből a feketerigó pártjára álltak! Szegény pára, veszélyben volt az élete... Ezt mondták ők. Pedig az élet törvénye szerint, ha egy macska túljár egy feketerigó eszén, akkor viheti!

Ez a példány megúszta, mert két nagy macska átírta a törvényeket.

Nagyon föl voltam ajzva, égtek a szemeim és csak azt láttam, hogy Pali macska újra madárformára igazítja azt a rongycsomót, ami azelőtt a feketerigó fióka volt. Aztán fölviszi a tetőre, hogy az anyja elrendezze a sorsát. Engem pedig bezár a házba, vagyis kizár abból, hogy a zsákmányomnak örülhessek.

Nem vagyok túl büszke erre a napra. Megpróbáltam rávezetni az én kétlábú cicáimat a természeti törvényekre, de csúnyán eltiportak.

Azért most is vadászom, de csak a vadászás miatt! Mert a Micikék, bármilyen picikék, és bármilyen aranyosak is, azért mégis csak a természet gyermekei!

Zsákmányoltam 2.

Ez az eset sokkal kisebb horderejű az előzőhöz képest.

Akkor igyekeztem bebizonyítani, hogy a szabad macskák képesek önállóan is fönntartani magukat a természeti törvények figyelembe vételével.

Ez esetben másról van szó.

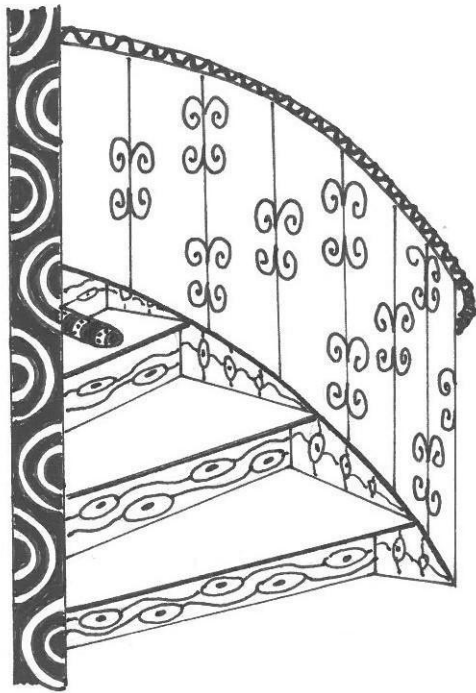
Olga cica bevásárolt, vett ezt meg azt. Olga cica mindig gondol rám! Mindig van valami a cica fogam alá való finomság a tarsolyában. Na, de ekkor....!

Olga cica vett egy kis csirkemájat, nyilván a levesbe szánta, vagy ő tudja, hogy hová! Én ezt a csirkemájat levadásztam, zsákmányul ejtettem zacskóstól, és már futottam is föl vele az emeletre! Ez tűnt akkor a legjobb megoldásnak, pedig tudtam, hogy nem kellene elcsenni, mert Olga cica azért is veszi ezeket a finomságokat, hogy nekem juttasson belőle!

De mégis! A vadászösztön arra készítetett, hogy elvigyem a csirkemájat, ráadásul zacskóstól! Megtörtént. Utólag már kár lenne tagadni. Nem vagyok büszke a tettemre. A vadászösztön lázba hozott. Engedelmeskedtem az ösztöneimnek.

A több ezer év ellenére, amit az emberrel töltöttünk, én a szabad cicák közösségéhez tartozónak vallom magam. Ebben a közösségben a cicáknak jogában áll levadászni az élelmüket.

A Micikék tisztelik a jogokat és a hagyományokat!

Zsákmányoltam 2.

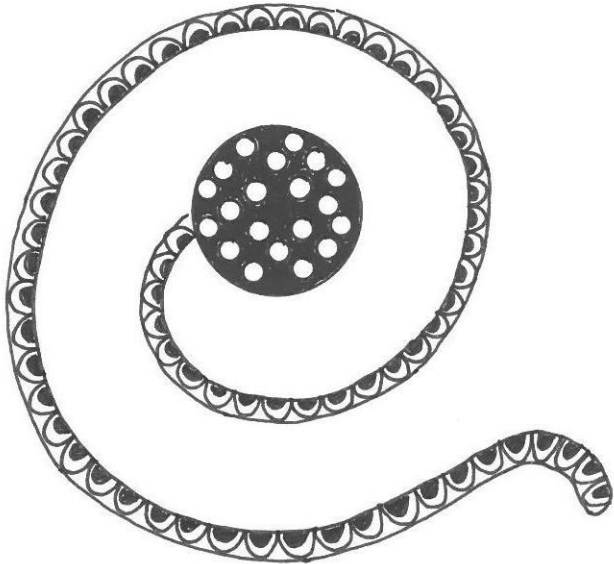
Mi üt belém?

Magam sem tudom, hogy mi üt belém néha, amikor rátámadok Olga cicára, jól megkarmolom és le is fújom, mintha hűteni kellene, pedig nem is forró! Mi üt belém ekkor?

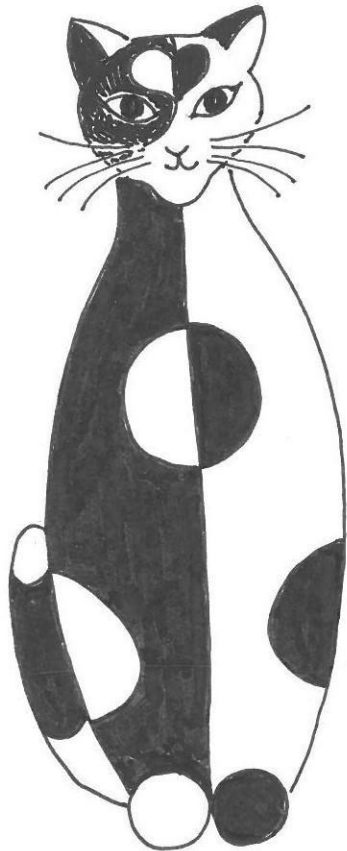
Olga cica ilyenkor nem szid meg, hogy egyáltalán, mit képzek, hanem játszani kezd velem! Előszed egy madzagot (hogy ebből mennyi van!), vagy bármit, és játszunk! Én már el is felejttem, hogy támadnom kéne, vagy karmolni, vagy fújni! Nem is tudom, hogy miért vagyok ilyen agresszív, amikor játszhatom is!

Jó lenne, ha mindig minden agressziót át lehetne alakítani játékká!

A Micikék ebben biztos partnerek! Csak meg kell őket kérdezni!

Mi üt belém?

Harc vagy béke?

Harc vagy béke?

Szóval a cicák, nem egy békés náción, minden híresztelésük ellenére! A cicák megharcolnak azért, ami jár nekik. A jó táplálék, a törődés, a nyugalom, a biztonság... Ezek a Micike-lét alappillérei.

A cicák természetesnek veszik és örömmel fogadják, ha ezek a fogalmak megvalósulnak. És ha nem?

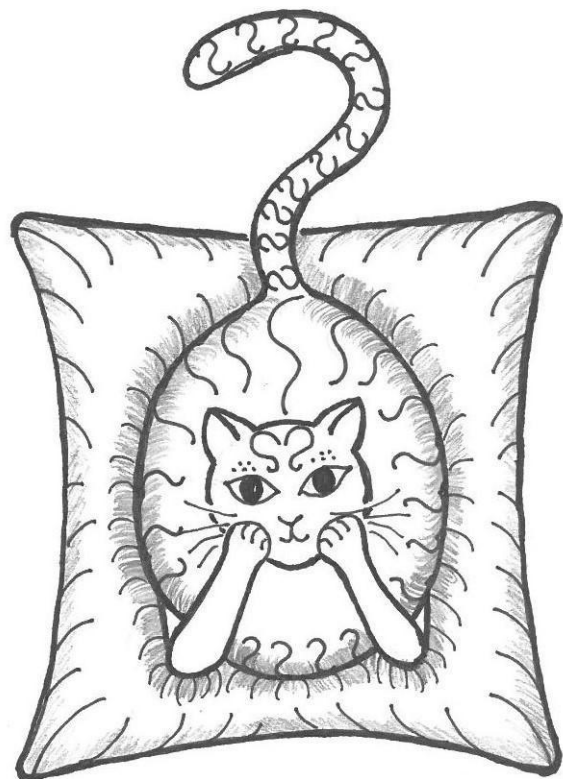
Akkor a cicák harcolnak a jogaikért. Ez a Micikékre különösen igaz!

A cicák mindig szép szóval kezdik, szelíden, türelmesen, rávezetéssel, hogy a kétlábú macska is megértse, hogy miről van szó! A végső fegyvert, a fizikai agressziót (lásd még a láb megharapása vagy lefújás) csakis akkor vetik be, amikor már minden más hatástalan.

A cicák a béke mellett állnak, és ezért, ha kell, harcolnak is! A Micikék ebben is elől állnak!

A cicák, különösen a Micikék mindent megtesznek a saját és mások békéjéért!

A cicák, és különösen a Micikék csak azért harcolnak, hogy béke legyen!

Honnan jöttünk?

Honnan jöttünk?

Na, jó, én a Micike konkrétan a fáról! De hol voltam azelőtt? És a többi macska honnan jött?

Ideküldött valaki bennünket? Vagy ideteremtett? Hipp-hopp! Legyenek itt a macskák? Vagy évmilliók alatt alakult egy faj, amelyik alkalmazkodott a körülményekhez, de egy kicsit a körülmények felett is áll, úgy hogy akár uralkodó faj is lehetne!

Ha valaki teremtett bennünket, macskákat, akkor ki vagy mi volt az a zseniális lény, vagy bármi, ami, vagy aki képes volt létrehozni ilyen rendkívül kifinomult és összetett rendszert, mint a macskák társadalma?

Teremtés vagy evolúció?

A Micikék számára ez egy fogas kérdés. A Micikék nem is tudják ezt érdeemben megválaszolni!

A Micikék azt is tudják, hogy rendkívül fáradságos művelet lenne olyan bonyolult és összetett lényt létrehozni, mint a Micike! Ráadásul ebből még sokat úgy, hogy az alaptulajdonságok megmaradjanak, mégis mind egyéni legyen!

Persze, lehet, hogy valaki vagy valami mindenható. De nem lehet macskaható!

Nincs az a teremtő képzelet, amely úgy tud egészen különböző macskákat létrehozni, hogy azok közben mégis mind azonosak legyenek!

Szóval én egy picike Micike vagyok, és azt gondolom, hogy a cicák az évmilliók alatt a környezet hatására fejlődtek ilyen tökéletessé!

De azért felvetődik a kérdés, hogy mit tett az a macska elődünk, amitől a fejlődés a macskák irányába vitte? Milyen lehetett az őscica?

Jaj, nehéz kérdések ezek egy magamfajta Micike számára! Nem is tudom a választ! Úgy össze vagyok zavarodva! Mondanak ezt is meg azt is! Nem is tudom, hogy mit higgyek!?

Azért a Micikék szeretnek két, vagyis négy lábbal a talajon lenni, még ha időnként föl is futnak a magas fára...!

Elbújtam

Elbújtam, de nem vagyok gyáva!

A cicák és különösen a Micikék nem azért bújnak el, ha idegenek jönnek hozzájuk, mert gyávák, hanem csak azért, mert unják az egészet!

A legjobban azt szeretem, ha csak én vagyok itthon, meg az én kétlábú macskáim. Olykor mégis megesik, hogy mások is megfordulnak a házban. Ilyenkor én mindig jól elbújok. Sokáig és tartósan!

Aztán két dolog lehetséges.

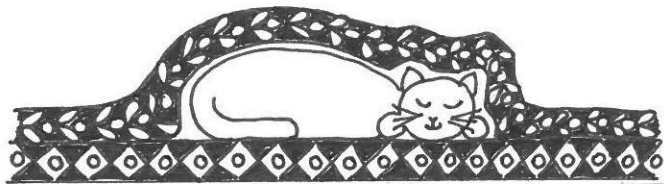
Első. Egyszer csak előjövök, mintha mi sem történt volna, mert roppantul kíváncsi vagyok arra, hogy mi történik a házukban. Szeretem beazonosítani a hangokat a személyekkel, már ha azok előzetesen megnyerték a tetszésemet.

Előjövök, kicsit ünnepelettem magam, aztán elvonulok a magam világába.

Második. Nem jövök elő, mert nem szimpatikus a vendég beszéde vagy szaga. Ha különösen veszélyesnek ítélem a helyzetet, akkor ráadásul jó alaposan elbújok!

Emlékszem egy esetre, amikor valamiféle szerelő jött hozzánk, igen bőbeszédű kétlábú teremtes. Amikor végzett a szerelnivalókkal, akkor ahelyett, hogy minél előbb elment volna, folytatta a beszédet, amiből már addig is több volt, mint elég!

Én az egész ténykedése alatt takarásban voltam, de amikor rádöbentem, hogy a munkája végeztével is folytatja a szertelen sok beszédet, nos, akkor én nagyon elbújtam!

Elbújtam

Olga cicának is elege lehetett, mert csak azt hallottam a rejtekemből, hogy „igen”, „nem” és néha „igen-igen”. Olga cica úgy tett, mint Micimackó, amikor bagoly körmondatait hallgatta. Olga cica olvassa is és alkalmazza is a világirodalmat!

Szerencsére, mint mindennek, egyszer ennek is vége lett!

Ez a bőbeszédű ember csak abbahagyta végre a mondókáját és elment. Szinte hallottam, amint a nagy kövek gurulnak le Olga cica türelmének hegyein.

Olga cica végignézett a szobán, látta, hogy a rekamién a takaró kicsikét meggyűrődött, lesimította, mert Olga cica szereti, ha rend van körülötte! S akkor észrevette, hogy én a takaró alatt lapulok. Még a farkam hegye sem látszott ki, úgy elbújtam.

Olga cica nagyot nevetett! Én tudtam, hogy megért engem és nem tart gyávának, amiért elbújtam.

Mert a Micikék nem gyávák, csak tudnak szelektálni!

Megtaláltam a hangomat

Megtaláltam a hangomat, pedig nem is veszett el. Mindig is megvolt, csak nem kellett.

Mi, cicák nem vagyunk olyan fejletlenek, hogy hangokkal érintkezzünk egymással, ha mindezt hang nélkül is megoldhatjuk!

Amikor a fán csücsültem és a lejutás nagyon is kérdőjeles volt, és már biztosan látszott, hogy önerőből nem tudom megoldani, akkor persze kiabáltam, ahogy a torkomon kifért, mert sejtettem, hogy másképp nem menekülhetek meg!

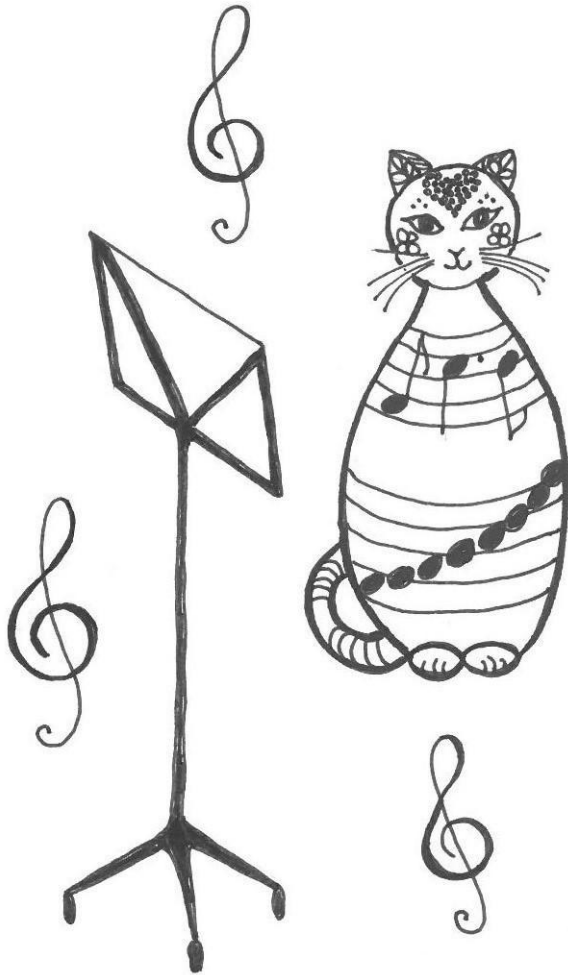
A megmenekülésem után jó helyre kerültem, és úgy éreztem, a hangomra nincs is már szükség, hiszen mindent megkaptam, amit csak szerettem volna.

Azért nem tudtam mindent elpantomimezni! Próbálkoztam a gondolatátvitellel, ahogy ez rendszeren a cicák közt zajlik. Ezek az én nagy cicáim nem értik a gondolati síkon átvitt üzeneteket. Ők csak azt értik, ha tisztán, világosan hallható, hogy A vagy B!

Így kénytelen voltam leszállni az ő szintjükre, ha azt akartam, hogy megértsenek! Próbáltam a kétlábú macskák hallótartományába eső hangokat produkálni, és egyszer csak sikerült! Igaz, hogy vékonyka, halkacska, de azért az egér cincogásánál erősebb, és az enyém!

Végre megtaláltam a hangomat!

Dorombolni is szoktam, de azt már tényleg csak fülhallgatóval lehet fogni!

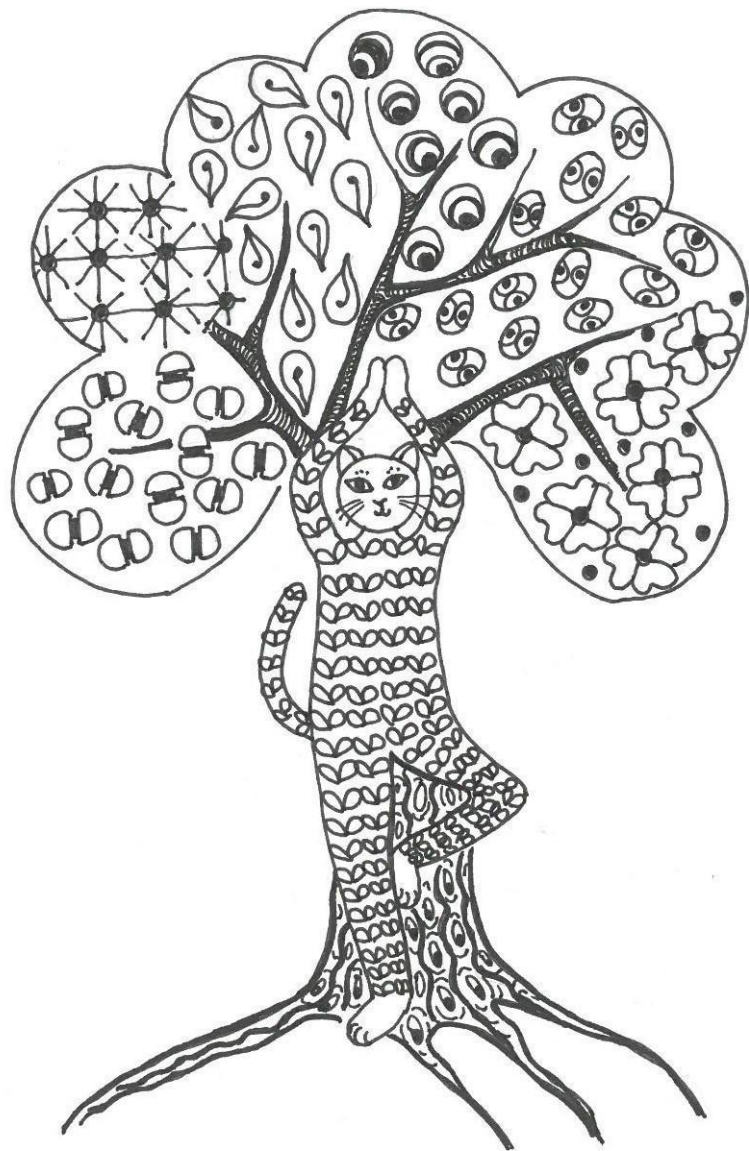

Megtaláltam a hangomat

Ha ez az ára, hogy szót értsek az én kétlábú cicáimmal, akkor én megadom.

Szóval megtaláltam a hangom, hogy egyértelmű legyen az üzenetem az én nagy cicáim számára, és hogy minden úgy működjön, ahogy kell!

A Micikék szeretik, ha minden a leghatékonyabban történik. Ezért még a hangjukat is képesek hallatni! A Micikék csak a felesleges beszédet nem szeretik!

Jógáztam

Jógáztam

Jógáztam. Mit tagadjam, szeretek jógázni és szoktam is gyakorolni!

Most mondhatja bárki, hogy ez csak olyan úri huncutság! Mit értenek a magamfajta Micikék ehhez a világhoz, amikor a jóga csak az utóbbi száz évben terjedt el Európában, az ázsiai kontinensen pedig már több ezer éve művelik!

Én azt mondom, hogy a Micikék nagyon is sokat értenek a jóga szellemiségéhez, mert a Micikék igenis közel állnak a test, a lélek és a szellem egységéhez. A Micikék törekszenek a test, a lélek és a szellem harmóniájára, és mindent megtesznek azért, hogy ez a harmónia létrejöhessen!

A Micikék ezért jógáznak!

Én személy szerint mindenfajta jóga gyakorlatot szeretek.

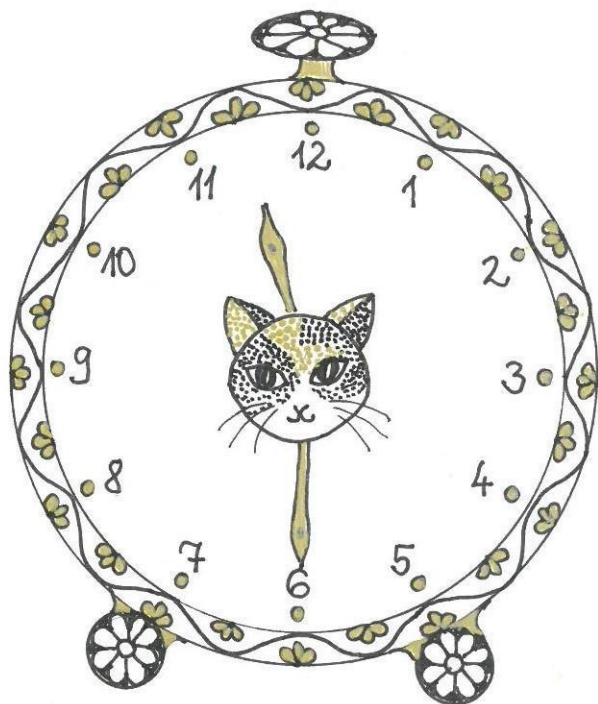
Hajlítás, nyújtás, feszítés, lazítás, egyensúlyozás, légzés - ezek mind a kedvenceim.

Az összes jóga gyakorlat közül mégis a meditációt szeretem a legjobban! Ezt is gyakorolom a leginkább, naponta többször is. Kényelmes pózban helyezkedem el, ez lehet oldalfekvés, hanyattfekvés, hason fekvés vagy akár hason ülés is. Az mindegy is! Elhelyezkedem, ahogy nekem a legjobb és már meditálok is! Hosszan, kitartóan. Ha valaki megzavar ebben a tevékenységemben, akkor abbahagyom, de bármikor képes vagyok folytatni.

Amikor meditálok, olyankor önmagam vagyok. Amikor meditálok, eggyé válok a világgal. Amikor meditálok, kinyílik egy kapu és én beléphetek rajta.

Szóval meditálok és ez jó nekem. A Micikék relaxálni is szeretnek, de ez már egy következő fejezet témája lehet.

A Micikék jók a jógában!

A cicák kora

A cicák kora

A cicák korának számításáról különféle elméletek keringenek. A naptári évhez képest van ötös szorzó, hetes, kilences... Én ezekhez a számításokhoz nem értek! Én csak egy Micike vagyok, aki tudom, amit tudok!

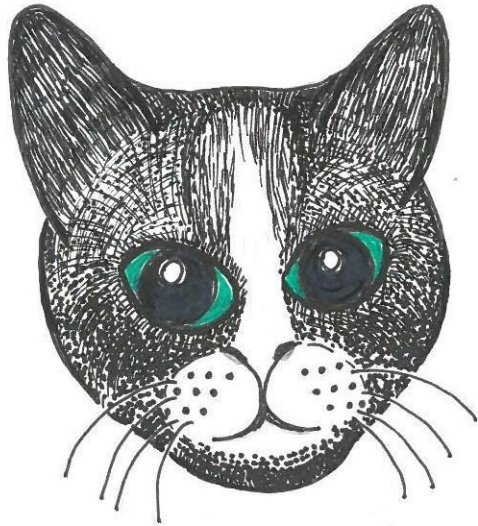
Tudom, hogy öt éve vagyok Olga cicánál és Pali macskánál. Tudom, hogy ez cica-időszámítás szerint sok, akármi is a szorzó. De én, Micike nem érzem magam öregnek!

Ha ötös vagy hetes a szorzó, akkor a húszas vagy a harmincas éveimben járok, emberi léptékkal nézve, de ha kilences, akkor lehet, hogy az életem felénél...

Ha jól belegondolok, akkor én nem is tudok szorozni, és azt sem tudom, hogy meddig élek. Mint ahogy szerencsére más sem...

Én csak egy icike-picike Micike vagyok! Élek, ameddig élek! Amíg élek, addig szeretnék jól élni! Nem törődöm a korommal. A Micikék különben is kortalanok!

A Micikék kortól függetlenül jól érzik magukat, benne vannak a világban, kiteljesednek, majdnem szabadon tevékenykednek, és nem számolgatják az éveiket! A cicák és különösen a Micikék a tér és az idő felett állnak!

Mit lát a cica ?

Mit lát a cica?

Lát-e mindent a cica? Csak azt látja, ami a szeme előtt történik?
Belelát a mélyebb összefüggésekbe is?

Ezek nagyon lényeges kérdések. Mi, cicák örülünk, hogy felvetődnek. A válaszunk pedig, hogy igen, igen, igen!

Igen, a cica mindent lát! Ez a Micikékre kiemelten vonatkozik!

A cica nem csak azt látja, ami a szeme előtt történik. Ez leginkább a Micikékre igaz!

A cicák belelátanak a mélyebb összefüggésekbe is. A Micikék különösen szakértők ebben.

Összefoglalva: A cica mindent lát, sőt a Micikék még a mindennél is többet látnak.

Előre nézzünk vagy hátra?

Előre nézzünk vagy hátra?

Vagy csak maradjunk a jelenben?

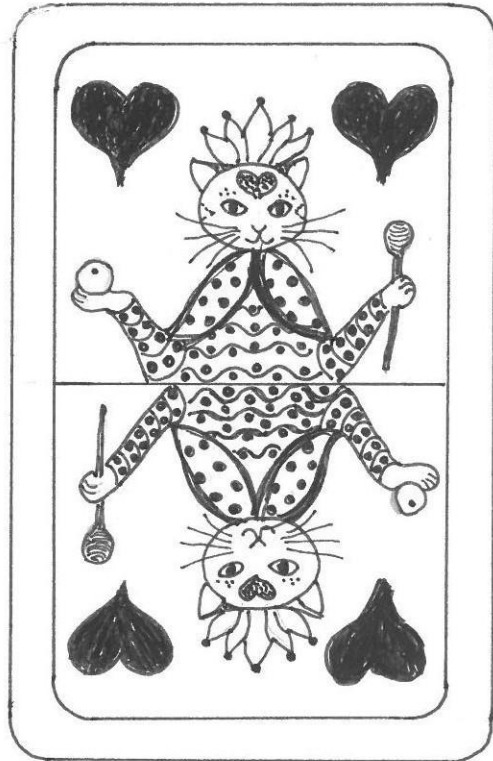
A Micikék számára fontos kérdés, hogy előre nézzenek vagy hátra? Ha előre néznek, akkor az előttük lévő dolgokat látják, ha hátra néznek, akkor a hátuk mögött lévőket.

A Micikék számára egyik nézet sem jelent gondot, hisz a Micikék 180°-ot képesek fordítani bármelyik testrészükön!

Akár előre néznek, akár hátra a Micikék akkor is a jelen azon pillanatát regisztrálják, amelyik éppen akkor előttük van, vagy ha megfordulnak, akkor a hátuk mögött.

A Micikék mindig is a jelenben vannak. Itt és most.

A Micikék számára mindegy, hogy előre néznek vagy hátra, mert a Micikék mindig is a jelen pillanatát élik.

Így húzta ki a fehér egér

Így húzta ki a fehér egér

Na, ezzel a sorssal szemben különösen is gyanakvó vagyok. Meg van írva? Valaki irányít? Ki? Csak úgy lehet, ahogy eleve elrendeltetett? De ki rendelte el? Honnan látta az összes összefüggést? Lehet valaki vagy valami cicaható?

Van sors, ami meg van írva? Vagy csak a szabad akarat, amellyel mi irányítjuk a sorsunkat a legjobb belátásunk szerint? Vagy van egy csomó, nagyon is erős kötöttség, aminek a figyelembevételével lavírozunk a legjobb belátásunk szerint?

Ezek a Micikék számára fontos, és mindezidáig megválaszolatlan kérdések.

A Micikék tudják, hogy nem történhet minden ugyanúgy, ahogy a Micikék szeretnék, de azt is tudják, hogy időnként változtathatnak a dolgok kimenetelén.

A Micikék azt is tudják, hogy olykor csak rajtuk áll, hogy mi lesz a folytatás.

A Micikék mindig helyzetben vannak. El kell dönteniük, hogy elfogadják-e azt, ami van, vagy változtatnak rajta?!

A Micikék kénytelenek beletörődni a megváltoztathatatlanba, de változtathatnak, ha kell és tudnak változtatni!

A Micikék megsimogatják a fehér egeret, amely a sorsukat kihúzta, de a Micikék le is csapnak a fehér egérre, ha nem jó sorsot szánt nekik!

Macskanadrág

Macskanadrág

Ez a napló továbbra is rólam, Micikéről szól. Nem kívánom megsérteni mások személyiségi jogait a róluk szóló történetekkel. Az eset szereplői beleegyeztek a közlésbe. Azért egy kicsit én is részese voltam az eseményeknek, mint néző.

Olga cica egész délelőtt dolgozott itthon, indult volna munkába. Átöltözött, mert ezeknek a nagy cicáknak folyton át kell öltözniük, mert nincs egy rendes bundájuk, amit mindig viselhetnének!

Hogy pontosabb legyek, csak átöltözött volna, de nem találta a nadrágját. Rohangált a házban, belesett minden helyiségbe, de a nadrág nem volt sehol. Kezdett ideges lenni, ami különben nem szokása, de most mégis vibrált egy kicsit, mert már túlmélt azon a minimális időn, amit öltözködésre szánt és nem szeretett volna elkésni a munkájából.

Egyszer csak hirtelen megállt a rohangálásban és felhívta telefonon Pali macskát. Én csak azt hallottam, hogy azt kérdezi Olga cica: „Milyen nadrág van rajtad?” Pali macska válaszolt valamit, Olga cica meg elkezdett nevetni! Alig tudta abbahagyni a nevetést és láttam rajta, hogy minden feszültsége megszűnt. Újra aktív és céltudatos lett, és főleg jókedvű.

Láttam, ahogy benyúl Pali macska szekrényébe, elővesz onnan egy nadrágot, fölhúzza és már el is viharzik a munkájába. Persze tőlem elköszön, mint ahogy máskor is! És biztosít arról, hogy siet haza!

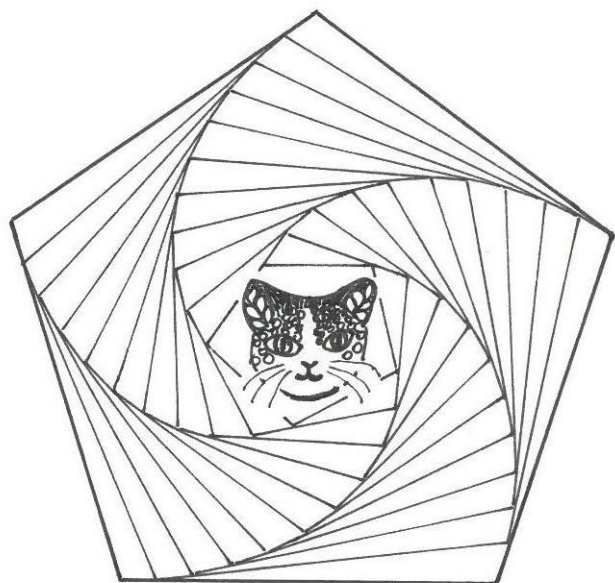
Amikor elment, volt időm gondolkodni, és összeraktam az eseményeket. Olga cica azért nem találta sehol a nadrágját, mert Pali macska véletlenül azt vette fel az övé helyett. Amikor Olga cica meghallotta, hogy milyen nadrágban van Pali macska, egyből rájött, hogy megvan,

amit keresett! Nagyon mulatságosnak tartotta az esetet, azért kezdett nevetni.

A cicák nem tudnak ilyen hangosan örömködni, de azért ők is vidítónak tartják az ilyen, és ehhez hasonló történeteket.

Csak zárójelben jegyzem meg, hogy ilyen a Micikékkal sohasem eshetne meg! Bármennyire is benne van a köztudatban a macskanadrág kifejezés, a Micikék nem hordanak nadrágot, így nem is tudják felvenni a másét!

A Micikék nem ékeskednek idegen bundákban sem!

Micike csak ámul és bámul

Micike csak ámul és bámul

Eddig én, Micike azt gondoltam, hogy ha rendesen végzem a munkámat, azaz a Micikeséggel szembeni minden kíváncsúnak eleget teszek, akkor minden rendben lesz. De ez nem így van!

A Micikéktől olyat is megkívánnak, ami a Micikék gondolatvilágával nem egyezik meg! Mit tehet ilyenkor egy magamfajta icike-picike Micike?

Ilyenkor az icike-picike Micike csak követi azt, amit a szíve diktál. Nem törődik azzal, hogy ki, mit s hogyan gondol!

A Micikék tudják, hogy a Micikeség komoly és felelősségteljes hivatás. A Micikék ennek eleget akarnak tenni. És eleget is tudnak tenni!

Ezért, amikor a Micikéktől olyat kérnek, ami a Micikék számára teljesen idegen, olyankor a Micikék nemet mondanak.

Mert a Micikék ezt is tudnak, nemet mondani!

És a Micike csak ámul és bámul, hogy hogy' kérhettek tőle ilyen lehetetlent?

Szörtelenítés

Szörtelenítés

A szörtelenítés a Micikék számára ismeretlen fogalom.

Olyan van, hogy szőrcsere, amikor a téli bundát nyárirra, vagy a nyárit télire cseréljük. Ez egy természetes folyamat, szót sem érdemel!

De ez a szörtelenítés! Kiakadok rajta, ha meghallom! Nem szeretem a fölösleges dolgokat.

Olga cica szerint a szörtelenítésnek több módja is van. Söprögetés, mosás, porszívózás.

Az első kettővel nincs is semmi bajom, azokkal elvagyok, nem zavarjuk egymást. Mindegyikőnk megy a maga útján!

Na, de a porszívózás! Az félelmetes és szerintem fölösleges tevékenység! Mellesleg idesorolom még a hajszárítást is, mert a haj, vagy szőr magától is megszárad. Minek azt még szárítani?

Maradjunk a porszívózásnál! Van egy kis dobozforma készülék, valami hosszú csővel ellátva, aminek a végén van olyan kis izé. Na, jó, hát legyen!

Eddig semmi bajom sincs vele! De amikor trükkösen kihúznak ebből a készülékből egy zsinórt, azt bedugják a falba, aztán bekapcsolják a dobozt...

Na, akkor az olyan, mint az égszakadás, földindulás.

A Micikéknek ilyenkor menekülniük kell, mindegy, hogy hová, csak biztonságba kerüljenek!

Ennek a szörnyű tortúrának a végén, amit porszívózásnak neveznek, Gergő macska megjegyzi, hogy ennyi szőrből egy új Micikét lehetne összerakni!

Egy új Micikét? Kérdem én, de hogyan? A Micike nem csak szőr!

A Micike érző, értő lény és utálja a szőrtelenítést! És különösen a porszívózást!

A Micikék nem támogatják a szőrtelenítést!

A körteevés ideális pillanata

Először is sietek leszögezni, hogy a Micikék nem esznek körtét. Tehát a Micikék számára semmilyen pillanat sem ideális a körteevés számára. De, látok, amit látok!

Olga cica körteevő, de nem rohan ajtóستól a házba. Ha olykor-olykor szert tesz egy szép körtére, nem falatozza föl azonnal, hanem kivár. Nézi a körtét és próbálja meghatározni azt az időpillanatot, amikor a körte éppen a legjobb.

Ha túl türelmetlen. akkor lehet. hogy a körte még éretlen, ha túlságosan kivár, akkor már a körte túlérlett. Meg kell találnia azt a rövid időzónát, amiben a körte tökéletes!

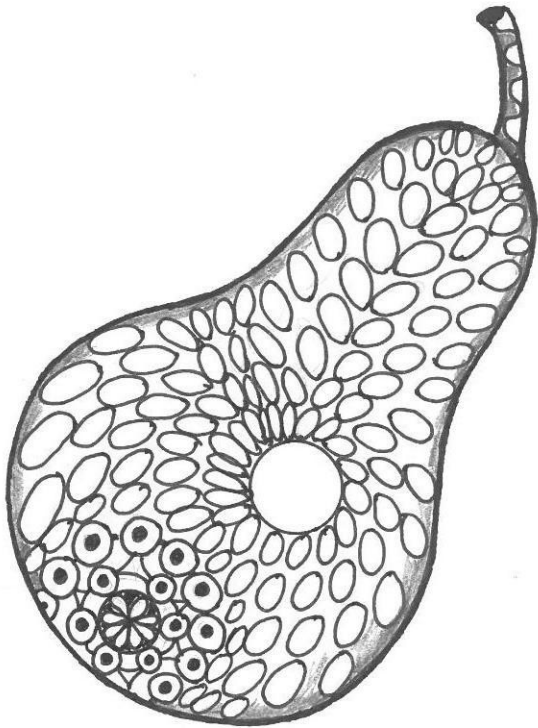
Úgy látom, hogy Olga cicának nagy gyakorlata van a körteevésben, mert ő velem ellentétben szereti a körtét. Mégis előfordul. hogy nem találja el a körteevés ideális pillanatát.

Vagy túl korán kezdi, amikor még éretlen a körte, vagy túl későn, amikor már túlérlett.

Ilyenkor Olga cica levonja a tanulságokat a jövőre nézve. Mást nem is tud tenni! Tudom, hogy Olga cica igyekszik megtalálni az ideális időintervallumot, amikor a dolgoknak helye van, akár körteevésről, akár másról legyen is szó!

Szerencsére a Micikék mentesek a körteevés ideális időpontjának dilemmájától.

A Micikék ettől sokkal fontosabb dolgokkal foglalkoznak!

A körteevés ideális pillanata

Azért mégis! A Micikék szeretik, ha dolgok a helyükön vannak, és minden a legjobb pillanatban történik. Elismerik, hogy a körteevésnek is van ideális pillanata, még ha a Micikék nem is rajonganak a körtéért. A Micikék tisztában vannak azzal, hogy:

1. A körteevés nem maradhat el.
2. A körteevés egy számmisztikus folyamat.
3. A körteevés csak ürügy a gondolkodásra.

Tetten érhető-e a változás?

Tetten érhető-e a változás? Van-e olyan időpillanat, amikor azt mondjuk, hogy ez most elkezdődött, vagy most ennek vége?

Vagy csak utólag szemlélve a dolgokat mondhatjuk azt, hogy ez akkor kezdődött vagy, hogy ennek akkor lett vége?

Miért fontos ez a kérdés?

Ha tudatában vagyunk annak, hogy valami elkezdődött, akkor talán jobban odafigyelünk rá, és nem követünk el olyan sok hibát.

Ha tudatában vagyunk annak, hogy valami befejeződött, akkor törekszünk a szép végszavakra és elfogadjuk azt, amin nem változtathatunk.

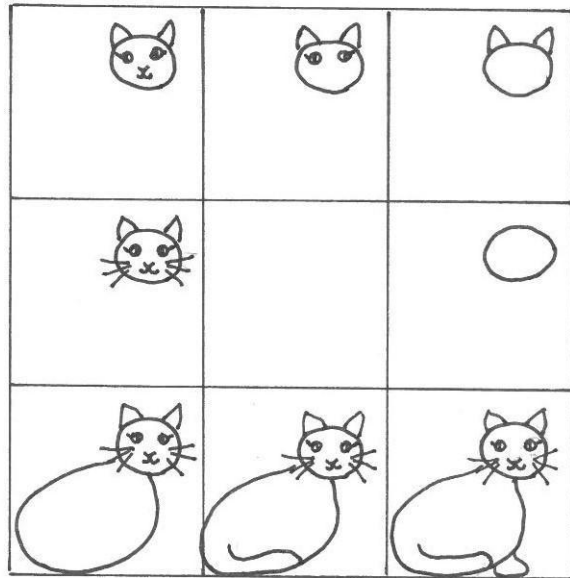
A Micikék figyelik a világot és próbálják tetten érni a változást. De csak kapkodják a fejüket. Persze csak cica módra, puhán, lazán.

Például én, Micike elkezdtem írni ezt a naplót. Gondoltam pár macskaköröm és már kész is! De nem így lett!

Egyre több és több dolog jutott az eszembe, amit le kellett kaparnom! Egyszer csak azt vettem észre, hogy már betelt egy füzet a naplómmal. Sok év eltelt, ameddig nem írtam naplót, aztán elkezdtem valamit... , naplót írtam és írok.

Mikor dőlt el, hogy ez már valami más, hogy én már naplót írok, hogy valami elkezdődött?

Na jó, ha a fejünkre esik egy téglá és a Micikék meggárgyulnak, ezt a Micikék észre veszik, bár lehet, hogy már nem is törődnek vele.

Tetten érhető-e a változás?

De, ha valami észrevétlenül átcsap valami mássá...

A Micikék lehet, hogy nem érik tetten a változás pillanatát, de résen vannak...

A Micikék kiteljesedése

A Micikék kiteljesedése

A Micikék kiteljesedése ideális állapot. Nehezen valósítható meg, vagy egyáltalán soha. A Micikék nem adják fel a reményt, hogy akár egy pillanatra is, de sikerül elérniük a kiteljesedést.

Furcsa dolog ez a kiteljesedés! Amikor már épp a határán vagyunk, akkor váratlanul történik valami, vagy valaki közbelép és máris fuccs az egésznek!

Nem tudom, hogy a közbelépők gondolnak-e a saját kiteljesedésükre, mert ez némiképp enyhítené a helyzetüket!

Maradjunk a kiteljesedésnél!

Ilyenkor a Micikék valóban önmaguk lehetnek. A Micikeség a virágja teljében tobzódik. A Micikék elérik az ideális állapotot és csak azzal foglalkozhatnak, ami valójában a dolguk: Micikék lehetnek!

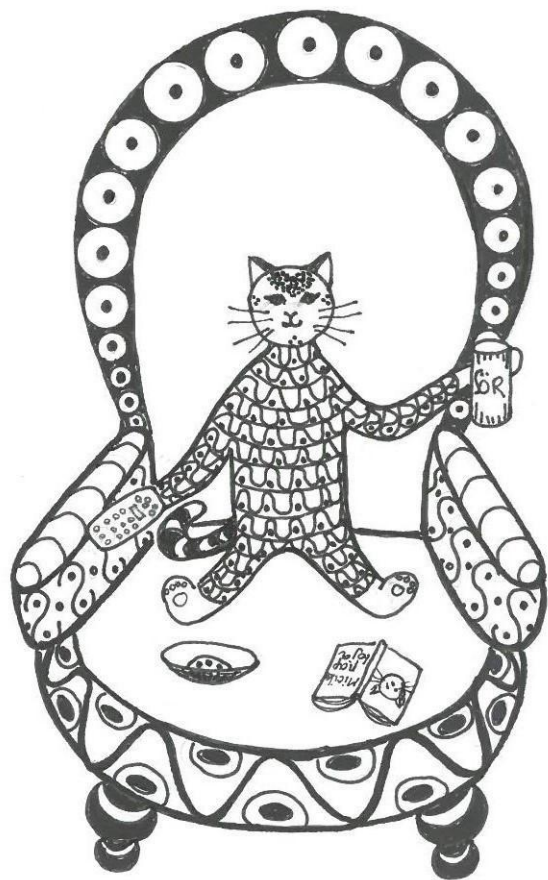
A Micikék tudják, hogy a kiteljesedés csak nagyon ritka időpillanatokban adatik meg a Micikék életében. Ezért a Micikék értékelik a kiteljesedés ritka pillanatait.

A Micikék szeretnek benne lenni a jelenben.

A Micikék itt és most vannak.

A Micikék kiteljesednek az életpillanataikban.

A cicák és különösen a Micikék itt és most vannak és szeretik, ha a Micikeségük maradéktalanul kiteljesedik!

Annyi a dolog!

Annyi a dolog!

Jaj, nem is tudom hol áll a fejem! Annyi a dolog! A Micikéknek mindenre oda kell figyelni!

Úgy érzem, hogy ezt az Olga cicát különösen a felügyeletem alá kell vonni. Hátha lesz belőle valami cicához közelítő lény!

Először is ellenőriznem kell, hogy rendesen alszik-e? Fontos a jó alvás a cicasághoz. Hogy jól szemmel tartsam az alvását, ezért éjszaka a lábára fekszem vagy a lábhajlatába. És persze jó példát mutatok neki, alszom rendesen, ahogy én is tanultam a cicaiskolában.

Nem vagyok türelmetlen, hagyom, hogy Olga cica rendesen kialudja magát, de amikor látom, hogy ébredszik, akkor segítek neki, puszilgatom (persze csak az orrommal), hozzábújok, és kicsit dorombolok is.

Amikor végre kikel az ágyból Olga cica, na akkor kezdődik el az én igazi munkám!

Folyton követnem kell őt és ellenőrizni, hogy mit csinál és hogy helyesen cselekszik-e? Néha bele is kell szólni, hogy a jó irányba terelődjön! Van, amikor a legegyszerűbb dolgokat sem érti meg, hiába magyarázom neki. Például, hogy én játszani szeretnék, ő meg csak a kávéval van elfoglalva, ami egyáltalán nem cicához illő dolog. Ilyenkor nincs mit tenni, kicsit megharapom Olga cicát, persze csak úgy, hogy ne fájjon neki, de azért térjen észhez, és tudja, hogy mi a dolga.

Érdekes, ilyenkor mindjárt talál egy madzagot és játszunk!

Ellenőriznem kell, hogy rendesen eszik-e és azt is, hogy megfelelő-e a minősége a táplálékának, ezért mindig kérek kóstolót az ételéből. A mákos tésztából is!

Olga cica minden tevékenysége a felügyeletem alá tartozik, ezért mindenhová követem. Ha látszólag nyugalomban van és mondjuk, leül számológépezni, akkor az ölébe telepszem. Lényeg az, hogy nagyon közel legyek hozzá és mindig érzékeljem azt, hogy mit csinál!

Hát csoda, hogy elfáradok estére, amikor ennyi a dolog? Alig várom, hogy Olga cica végre lefeküdjön aludni, mert akkor a számomra is véget ér a szolgálat. Vagyis minden kezdődik előlről.

Mert annyi a dolog!

micike@cicamail.com

Bekódolva

Bekódolva

A Micikék tevékenységi köre csak látszólag szabad és korlátlan, valójában jól beszabályozott. A Micikéknek alig marad szabad mozgásterük!

A Micikék szinte mindenben szigorú korlátok között élnek.

Az esetek túlnyomó többségében, mielőtt a Micikék bármit is tennének, létre kell hozniuk egy virtuális Micikét, amit egy felhasználó név és egy jelszó képvisel.

A Micike belép a rendszerbe a maga virtuális valójában, elvégzi a feladatát, aztán kilép és már el is felejt mindent! Felhasználó nevet, jelszót!

És boldog, hogy megint az igazi énjében létezhet! Annak is örül, hogy a feladatát elvégezte és újra csak önmaga lehet! De ez az öröm csak időleges.

Talán egy év is eltelik, és a Micikéknek ugyanabba a rendszerbe kellene belépniük, hogy elvégezzék az ott kitűzött borzasztóan fontos, újabb feladatokat.

Na, ilyenkor áll meg a tudomány!

A Micikék eddigre elfelejtik a felhasználó nevüket és a jelszavukat, ami a belépéshez szükséges.

Persze mondhatja bárki, hogy miért nem lépnek be a Micikék ugyanazzal a felhasználó névvel és jelszóval mindenhová?

Nagyon sokféle virtuális Micike létezik. Hogy lehetne hozzájuk ugyan az a kód?

A hivatali ügyeknél a Micikék nem szívesen adják meg a privát elérhetőségüket.

Fel is lehetne körmölni egy titkos helyre a titkos kódokat, de akkor a titkos hely észben tartása lenne a megoldandó feladat!

A Micikék tudomásul veszik, hogy több virtuális formájuk is létezik, és azokat kód védi.

A cicák, és különösen a Micikék azt szeretik, ha kód nélkül léphetnek be a maguk világába!

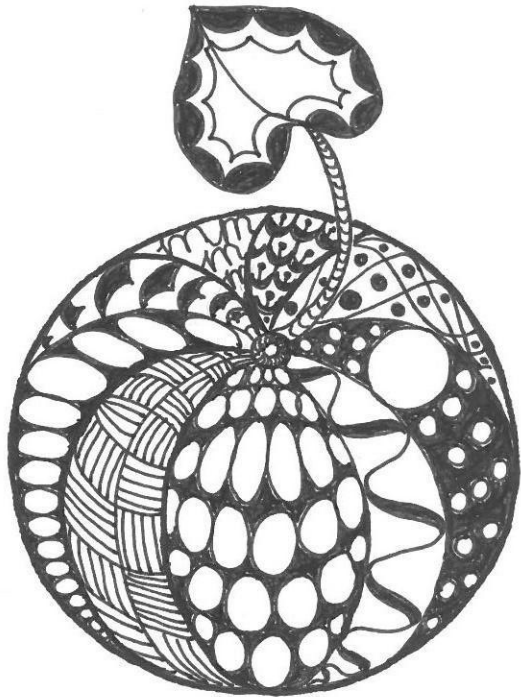
Tök jó!

Először is sietek leszögezni, hogy a cicák és különösen a Micikék ragadozók. Húsevők, hogy pontosan fogalmazzak.

Azért vannak kivételek. A Micikék olykor mást is megkívánnak a húson kívül. Itt van például a tök, pontosabban a sütőtök. Tudom, hogy a töknek semmi köze sincs a húshoz! Mégis, amikor Olga cica csemegézni kezdi a sütőtököt... Nos, én ilyenkor lázba jövök! Finom, cicának való illatokat érzek, és addig sündörgök, amíg nem kapok a tökből egy kis kóstolót. Vagyis inkább egy jó adagot! Mert ez isteni! Hiába tartják úgy, hogy a tök nem cicáknak való eledel, én tudom, hogy a tök jó!

A Micikék bármilyen kis picikék, és bárki is úgy gondolja, hogy az étkezési szokásaik kötöttek, a Micikék mást is fogyasztanak, mint amit a hagyományok előírnyoznak nekik. A Micikék például szeretik a sütőtököt.

Ez tök jó!

Tök jó!

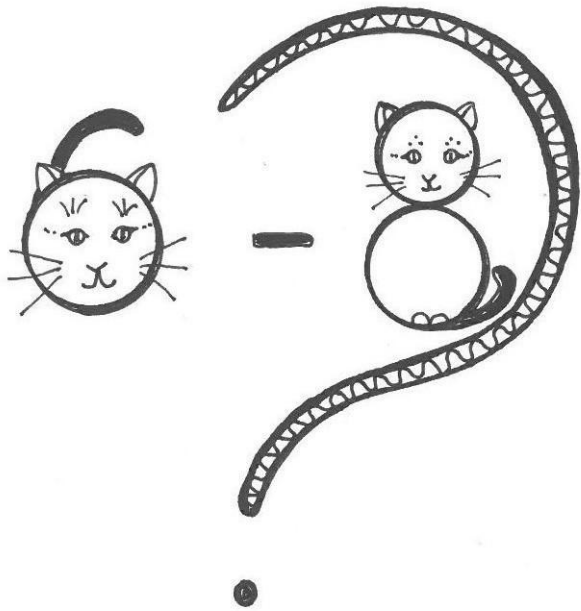
A Micikék kontinuitása

Én, mint a Micikék konkrét reprezentánsa igazolhatom, hogy a Micikék kontinuitása a lehető legnagyobb rendben lévő folyamat.

A cicák és különösen a Micikék állandóan, megszakítás nélkül kiteljesítik a Micikeségüket.

A Micikék kontinuitása szünet nélküli folyamat.

Mert a Micike állandóan, megszakítás nélkül Micike!

A Micikék lesajnálása

A Micike lesajnálása

A Micike csak végzi a dolgát. Közben minden pillanatban Micike próbál lenni! És az is! Mert ez a Micike dolga. Minden pillanatban Micikének lenni. Néha sikerül, néha nem.

Nem könnyű a Micikéknek!

Sajnos a Micikéknek vannak hivatalos dolgai is. Ilyenkor nem csak a maguk józan belátásukra van bízva a kimenet, hanem a mások hozzáadott értékeire is.

Van, amikor a Micikék mindent megkapnak másoktól, hogy a Micikeségüknek eleget tegyenek.

De van, amikor nem!

Van, amikor mások olyan semmire való munkának tekintik a Micikék kérését, hogy nem is reagálnak rá. Vagy, ha mégis megteszik, akkor olyan megoldásokkal szolgálnak, amik a Micikék számára teljességgel elfogadhatatlanok.

Mert mit kezd a Micike például azzal, hogy 17-en elvégezték a cicaiskolát és ebből 24-en hiányoztak igazolatlanul?

És ezt még sorolni lehetne!

A Micikék utálják a számokat, de nem lehet őket átfejteni semmilyen, számokkal kapcsolatos feladványban! A Micikék azt sem szeretik, ha hozzá nem értőnek nézik őket, ha számokról van szó!

A Micikék legfőképpen azt nem szeretik, ha lesajnálják őket, bármiről is legyen szó!

Micikék az évszakokban

Micikék az évszakokban

Először is sietek leszögezni, hogy a Micikék minden évszakban Micikék.

Ettől őket a világon semmi sem tántoríthatja el!

Tehát a Micikék!

A Micikék tavasszal bezsonganak az új szagoktól, a lepkéktől, az életbontó napsütéstől. A cicák és különösen a Micikék elalélnak a tavasztól!

A Micikék nyáron élvezik a meleget, örülnek, hogy végre nem kell fázniuk, hogy a természetes közegükben lubickolhatnak. A Micikék nyáron élnek, a Micikék számára a nyár ideális létalap. A Micikék nyáron tobzódnak a lehetőségekben!

A Micikék ősszel érzik a föld illatát, játszanak a lehulló falevelekkel, megtalálják azt a kicsiny helyet, ahová a Nap süt... A Micikék ősszel gondolkodóba esnek, hogy hol a helyük? De ez nem is lehet kérdés, mert a Micikéknek mindenhol ott a helyük! A szép őszi napsütésben vagy bármi másban! A Micikéknek helye van!

A Micikék értékelik és szeretik az őszi ajándékait!

A Micikék télen behúzódnak a jó meleg otthonba, de azért... Kimerészkednek a hóba, körbefutják a birodalmukat, aztán sietnek vissza a ház biztonságába. Mert a Micikék télen is Micikék.

A Micikék észreveszik a tél szépségeit.

A Micikék tudomásul veszik, hogy az évszakok váltakoznak, csak a cicaság és különösen a Micikeség örök.

A Micikék tisztában vannak minden évszak szépségével.

A Micikék figyelik és számon tartják az évszakok változásait, de a Micikék függetlenek az évszakoktól!

A Micikék minden évszakban Micikék!

Itt vagyok!

Itt vagyok. Mert én mindig itt vagyok. Itt vagyok, és most vagyok.
Micike vagyok. Néha nem vagyok látható, de azért én vagyok!

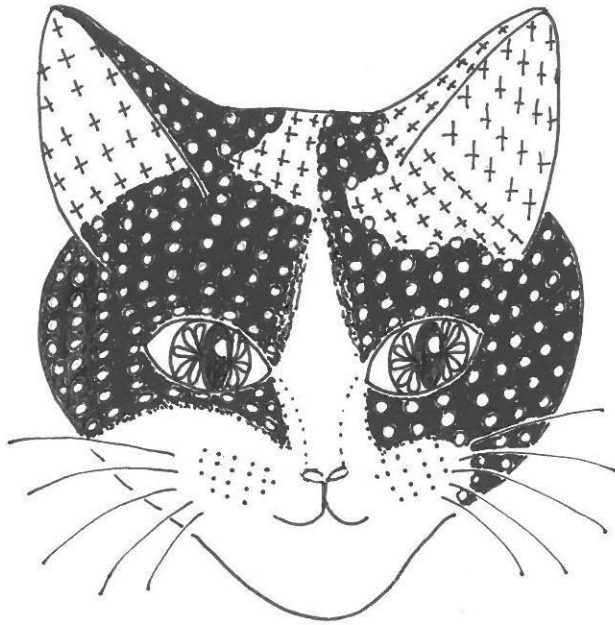
A Micikék soha nem tűnhetnek el!

v

A Micikeség mindenben jelen van. A Micike, ha nem is jelenik meg a maga testi valójában, azért nagyon is létezik!

A Micike ott van a gondolatokban, az érzésekben, a finom borzongásokban... Mert a Micike él azokban a lelkekben, akik a Micikét szeretik!

Én, Micike, itt vagyok!

Itt vagyok !

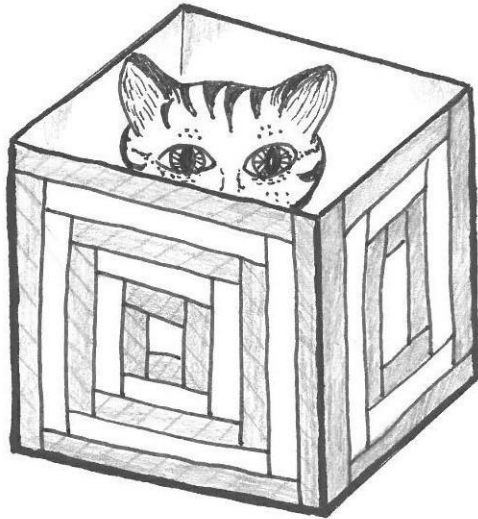
A Micike ajándék

Minden egyes pillanat, amit a Micikékkal tölthetünk ajándék. Ezt most nem én, Micike mondom, hanem azok mondják, akik velünk, Micikékkal élnek együtt.

A Micikék azt is gondolják, hogy minden nap ajándék, főleg, ha azokkal tölthetik el, akiket szeretnek.

A cicák, és különösen a Micikék minden napot ajándéknak tekintenek. A cicák és különösen a Micikék azt szeretik, ha minden nap a szeretteikkel lehetnek!

A Micikék azt is tudják, hogy minden Micikével eltöltött nap ajándék!

A Micike ajándék

Elvesztem

Elvesztem

Elveszetem, és nem találtak sehhol.

Én, Micike, mindig is tudom, hogy hol vagyok, és hogy megvagyok! Nem is szeretek máshol lenni, mint ahol lehetek!

De, nyílt egy ajtó... én kiléptem rajta. Többé már nem volt visszaút! Akkor én, Micike elveszetem, persze csak az én nagy macskáim számára veszttem el, de én mindvégig tudtam, hogy megvagyok!

Mivel a Micike mindig megvan, ezért soha nem tűnhet el! Tehát én nyugodt voltam ebben a kérdésben! Vagy mégsem? Semmi sem volt olyan, mint azelőtt! Minden olyan kuszává, rendezetlenné vált! Hová tűnt az életem? Hová lettek azok, akiket szeretek?

Csak lapultam és figyeltem a rejtekemből, hogy ebből mi lesz? Néha éreztem Olga cicát, vagy Pali macskát, vagy Gergő macskát, de nem voltam elég bátor ahhoz, hogy szóljak nekik... Hogy itt vagyok!

Olga cica falragaszokat tett ki az utcában, amiken engem keresett. Micike wanted! Furcsa volt látni a jellemzésemet. Ilyen lehetek kívülről nézve?

Ezeknek a falragaszoknak semmi hatása nem lett!

Na persze! Hiszen engem senki sem láthatott! Mert jól elbújtam!

Ellenben Gergő macska észrevett engem a rejtekhelyemen, aztán Pali macska is... Hívogattak, de én csak lapultam! Csak akkor bátorkodtam elő, amikor Olga cica szólított, na és hozott egy kis enivalót is!

Jaj! Azt sem tudtam hol vagyok! Kinek vagy minek kell örülni, hogy végre megvagyok! Futkostam a Palitól az Olgáig, onnan a Gergőig és vissza! Közben magyaráztam nekik, hogy mi történt azon a nyolc napon, amíg nem láttuk egymást!

A szívem majd kiszakadt a mellemből, de éreztem, hogy most már a helyemen vagyok, mert végre megvagyok, és itthon vagyok!

A cicák és különösen a Micikék szeretik, ha megvannak, és a helyükön vannak!

A cicákat és különösen a Micikéket soha nem lehet elveszíteni!

Házon kívül

Most eszembe jutott egy másik eset, ami már kicsit régebben történt, és nem volt ilyen nagy horderejű, mint a mostani, de valahogy ide kívánkozik.

Sietek leszögezni, hogy én Micikeként igenis leginkább házon belül szeretek lenni! Sőt, a házon belül is a lehető legbiztonságosabb és legkényelmesebb helyen!

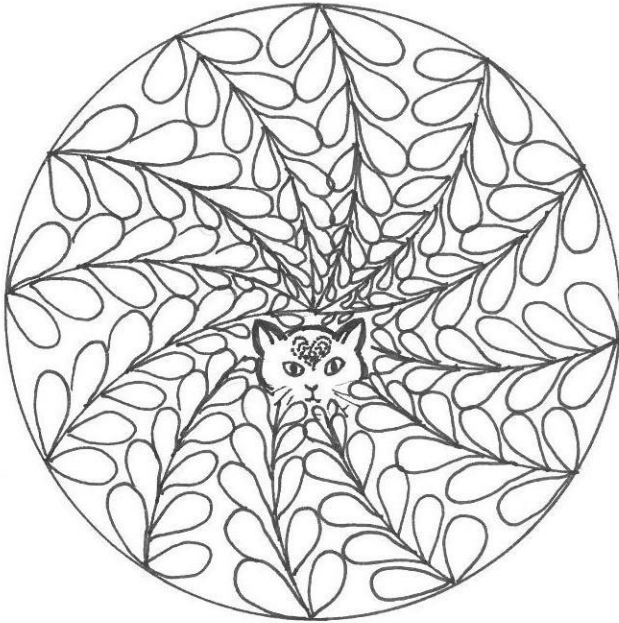
Azért adódnak ritka és különleges helyzetek a Micikék számára, amikor egyszer csak házon kívül találják magukat!

Ilyenkor a Micikék az első felszabadultság és öröm után, amit a szabadság miatt éreznek, máris kétségbe esnek, hogy mi lesz ezután? Hogy lehet visszatérni az otthonba, ahol biztonság van, szeretet és béke?

Velem is előfordult már korábban, hogy egyszer csak kívül találtam magam az otthonomon.

Szerencsém volt, mert egy utcabeli bölcs macska segített. Mutatta az én nagy macskáimnak, hogy én hol lehetek. Aztán végigvárta, hogy engem megtaláljanak, elégedetten nyugtázta, hogy már megvagyok és szépen hazament.

Nekem a házon belül a legjobb, de jó érzés tudni, hogy a házon kívül is vannak olyan macskák, akik segítenek, hogy haza találjak!

Házon kívül

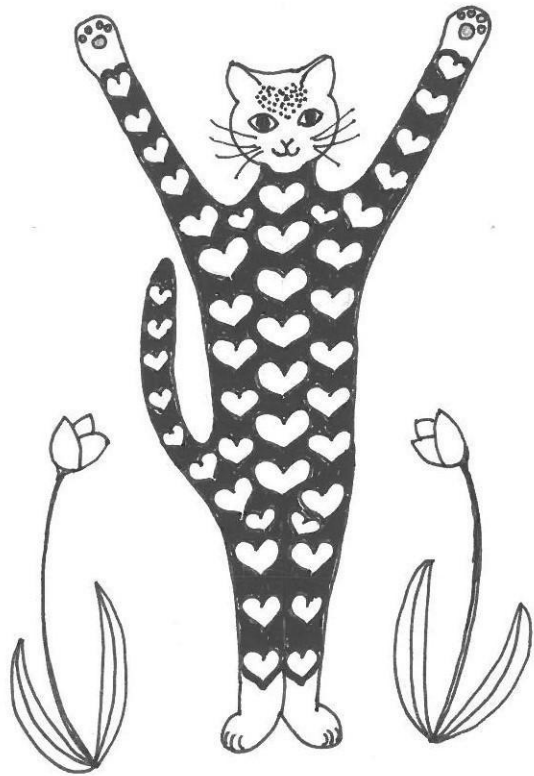
Itthon vagyok!

Végre itthon vagyok! El sem tudom mondani, hogy ez milyen jó!

Itthon vagyok, körülölel a biztonság, a szeretet, érzem, hogy nekem ez jó!

A cicák és különösen a Micikék szeretik, ha otthon lehetnek az ő világukban. A Micikék, bár mindenhol szeretnek lenni, ahol nekik jó, de a Micikék számára az a legjobb, ha otthon lehetnek!

Mert a Micikeség leginkább otthon teljesedik ki. És én otthon vagyok!

Itthon vagyok!

Micike hol itt, hol ott!

Sietek leszögezni, hogy a Micike leginkább itt, vagyis itthon szeret lenni!

De azért mégis... vannak olyan nagyon is különös és szerencsére ritka esetek, amikor a Micikék nincsenek itthon!

Amikor a Micikék nincsenek itthon, olyankor látnak ezt meg azt, gondolnak erre meg arra, éreznek így is, meg úgy is.

Szóval, ha a Micikék nincsenek itthon olyankor a Micikéket roppant nehéz behatárolni, mert bárhol is nézzük, ilyenkor a Micikék csak látszólagosak.

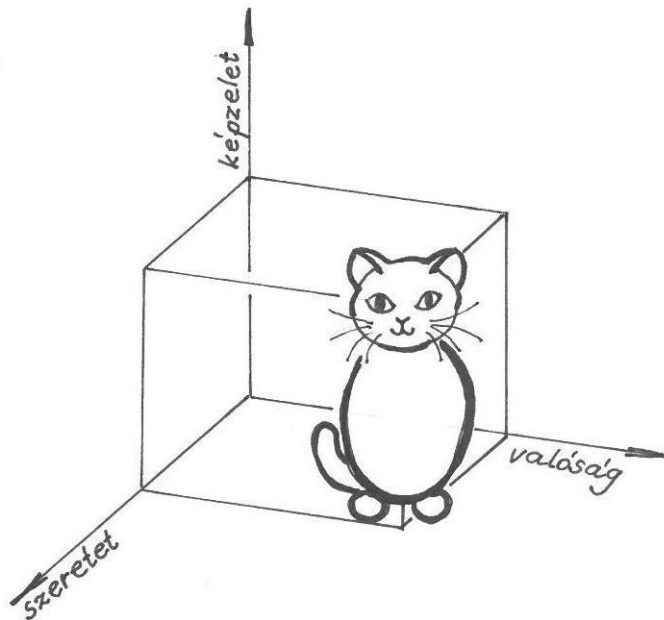
Vagyis, ha a Micikék nincsenek itthon, akkor csupán virtuális valójukban léteznek. Pontosabban csak a szavak, a felemlegetések, az emlékképek alapján.

Mekkora a valóságtartalma gondolati cicának? Mondhatnánk azt, hogy semmi! De, ez nem igaz!

A gondolati cicának nagyon is van valóságtartalma. Hiszen valakik(legfőképpen Olga cica és Pali macska!) gondolnak a Micikére, szóvá is teszik, ezáltal a Micike már ott van, ha nem is a testi valójában, de a gondolati térben nagyon is valóságosan.

Szóval a Micike bárhol is van, akár kézzelfogható, akár a gondolatok világában található, a Micike mindig ugyanúgy létezik!

A Micike szereti, ha megvan, és főleg azt szereti, ha otthon van meg! Mert, bár a Micike hol itt, hol ott van, azért a Micike számára a legideálisabb, ha otthon van!

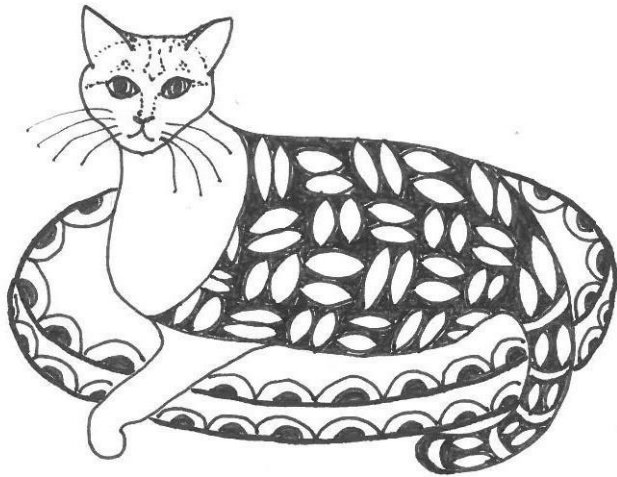

Micike hol itt, hol ott!

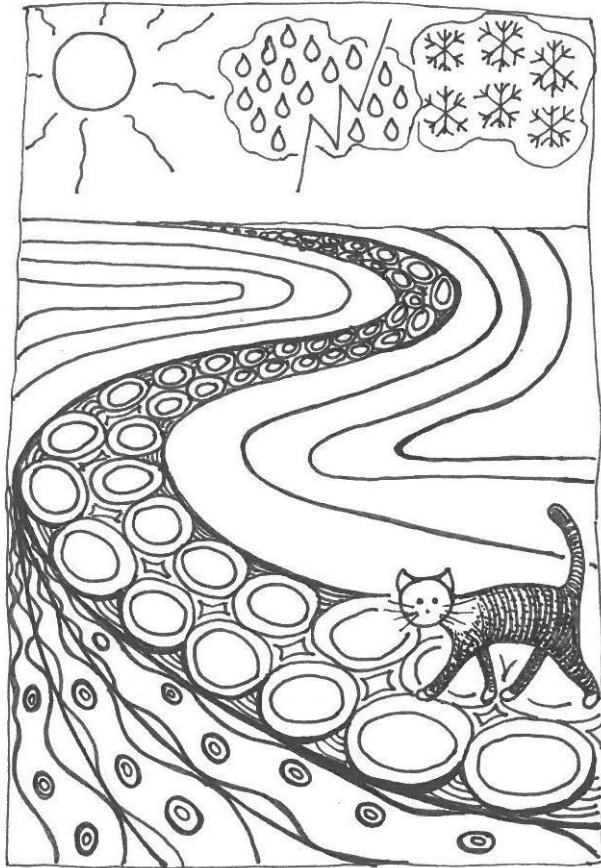
A Micikék viszonyulása a dolgokhoz

A Micikék szeretnek csendben lenni, végezni a dolgukat, ahogy kell...

Mert a Micikék, Micikék...!

A Micikék viszonyulása a dolgokhoz

Őszintén

A Micike őszintén

A Micike őszintén akar élni, minden utat végig járni, őszintén, szabadon, szépen, őszintébben, mint ahogy tegnap élt...!

Szóval így!

Nem kertelek! Így élek, őszintén, szabadon, szépen, őszintébben, mint ahogy tegnap éltem!

Azt hiszem, nagyon nehéz lenne Micikeként valami mást is tennem.

A Micike őszintén Micike és végigjárja azt az utat, ami a Micikékhez vezet.

Végig. Őszintén, szabadon, szépen,,,

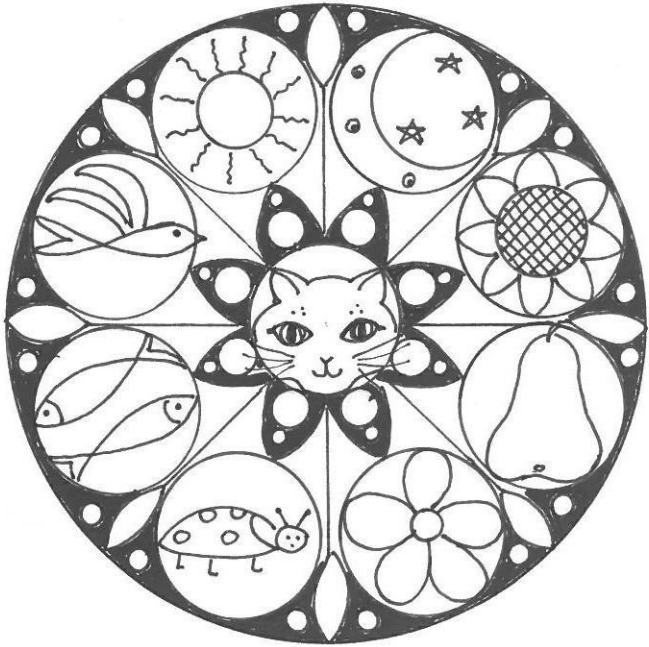
A Micike hite

A Micike látja a világot. Tudja, hogy min változtathat, és tudja, hogy min nem változtathat.

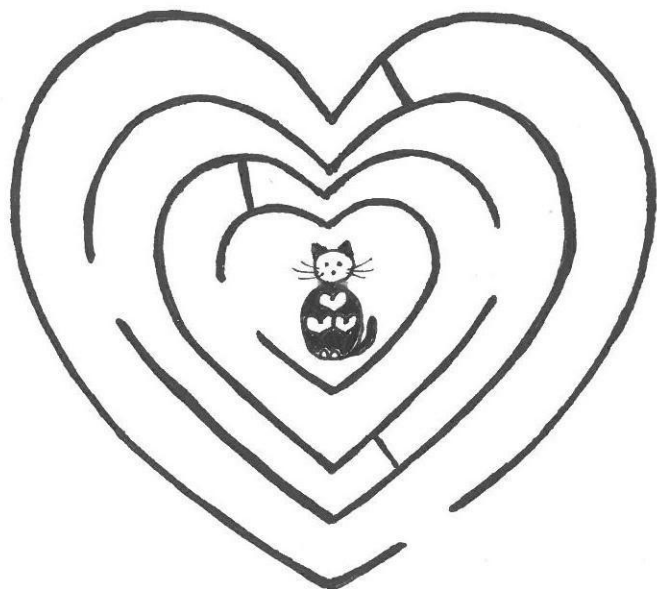
Micike elfogadja azt, amin nem tud változtatni. De a Micike változtat azon, amin tud!

Micike biztos abban, hogy az erős hitével és a szeretetével elmozdíthat egy sziklát vagy visszafordíthat egy embert ebbe a világba...Ha mégsem?! ...

Micike ezt hittel megpróbálja!

A Micike hite

Össze vagyok zavarodva

Össze vagyok zavarodva

Mindeddig Micikeként úgy hittem, hogy a Micikeség egy ritka, különleges és soha meg nem ismételtető állapot. Ez a hitem továbbra is fennáll, de sajnos sokan nem így vélekednek erről a nagyon is fontos kérdéstről!

Pedig a Micikeséget nem lehet elaprózni haszontalan, hiábavaló dolgokra!

A Micikeség örök és egy egyetemes.

A Micikeség az élet tiszteletén alapul.

A Micike, bármilyen picike is, a mindenséghez méri magát, mint ahogyan a Micike egyik nagy kedvenc költője, József Attila is tette.

A Micike tisztában a világban elfoglalt helyével.

A Micike tudja, hogy vannak más cicák is a bolygón.

De a Micike azt is tudja, hogy mennyire ritka, különleges és megismételhetetlen jelenség az univerzumban.

Én konkrétan a Micikeségemet igyekszem a békére, a kiegyensúlyozottságra fordítani. Azt szeretném elérni, hogy mások is lássák a fontos dolgokat! Például, hogy rádöbbenjenek, hogy milyen fontos az életben egy Micike!

Azt is szeretném tudatosítani, hogy a Micikeség kölcsönös.

A Micike ad és kap, ezáltal folytonos, dinamikus kapcsolatban van a környezetével.

A Micike minden pillanatban tudja, hogy csak átutazóban van jelen a Föld nevű bolygón. Se a korábbi útjairól, se a későbbiekéről nincs semmilyen tudomása. Ezért a Micike úgy él itt és most, hogy megbecsüli, ami neki adatott és igyekszik mások számára is élhetővé tenni az életet.

Lehet, hogy a Micikeségemben nem is vagyok összezavarodva?

Lehet, hogy látom magam és tudom a helyem a világban?

Micikék a tér-időben

Na persze, sietek leszögezni, hogy a Micike mindig is a tér-időben van!
Na, de mikor milyen tér-időben?

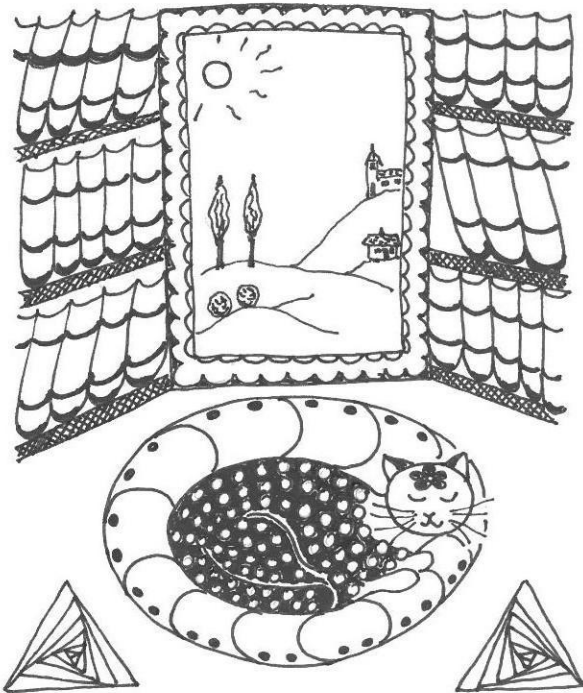
Egy hétköznap alkalmából a Micike a számára megszokott térben és időben fordul elő. A Micike ebben a tér-időben nagyon is természetesen viselkedik. Ebben a közegben a Micike, természetesen Micike!

Az ünnepeken sem lehet a Micike tere és ideje más, mint a szokásos, de ilyenkor a Micike még inkább Micike!

Ilyenkor a Micikékről lehull minden kötöttség, ilyenkor kiteljesedhet a Micikeség minden ízében!

Szóval a Micike mindig is a térben van és időben van, akár hétköznapokról, akár ünnepekről legyen szó.

A Micikék minden tér- időben Micikék!

Micike a tér-időben

A Micike mindig tanul valamit

A Micike csak néz és figyel, de közben elraktároz egy csomó dolgot, tanulságot.

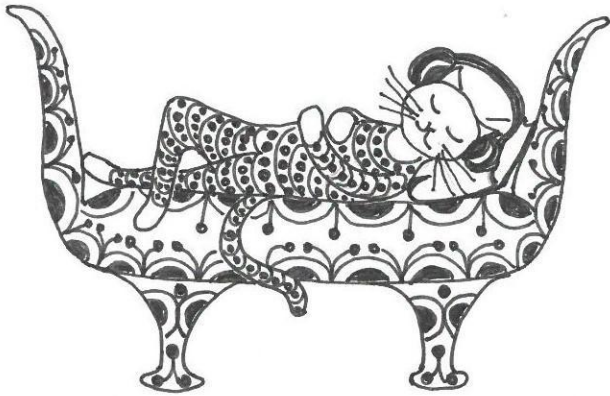
A Micike analizál és leszűri a tanulságot.

A Micike összefoglalja a lényegét és elteszi jobb időkre.

A Micike átlátja a rendszereket. Látja, hogy mi bennük a jó, de tisztában van a hibáikkal is.

A Micike csak lát és analizál.

A Micike csak összefoglalja a lényegét, mert a Micike mindig tanul valamit.

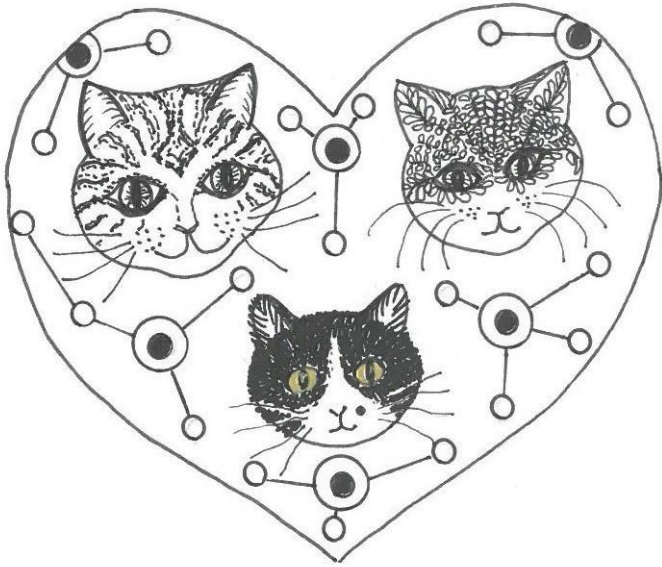
A Micike mindig tanul valamit

A szívem sajog

A szívem sajog a mikor Mityát, Pankát, Pötyikét rajzolom. Előttem van, hogy ők valaha érző, értő lények voltak. Miközben vázlatot készítek róluk, eszembe jut az a sok kedvesség, szeretet, emlék, ami hozzájuk köt. Eszembe jut mindaz, amit átéltem velük kapcsolatban és az is, amit csak hallomásból tudok.

A szívem sajog, hogy ők már nincsenek itt a testi valójukban.

A szívem repes, mert itt hagytak valamit nekünk, amitől jó tovább élni!

A szívem sajog

A Micike a soros!

Mivel a Micike a soros, ezért aztán mindenért a Micike a felelős.
Globálisan és abszolúte mindenért.

Az időjárásért, hogy nincs ötös a lottón, hogy nem engedett át a zebrán
egy autós, hogy lötyyedt a paradicsom, hogy nem értik a
szögfüggvényeket a diákok... sorolhatnánk a végtelenségig, míg csak el
nem fáradunk.

A vége úgyis egy, hogy mindezekért a Micike a hibás, mert a Micike a
soros!

Micike a soros !

Miből ered a Micikék nyugalma?

A Micikék nyugalma abból ered, hogy a Micikék mindent tudnak. Na, jó majdnem mindent tudnak. Pontosabban mindent majdnem tudnak. Mert a Micikék olvassák Lázár Ervin történeteit. (is).

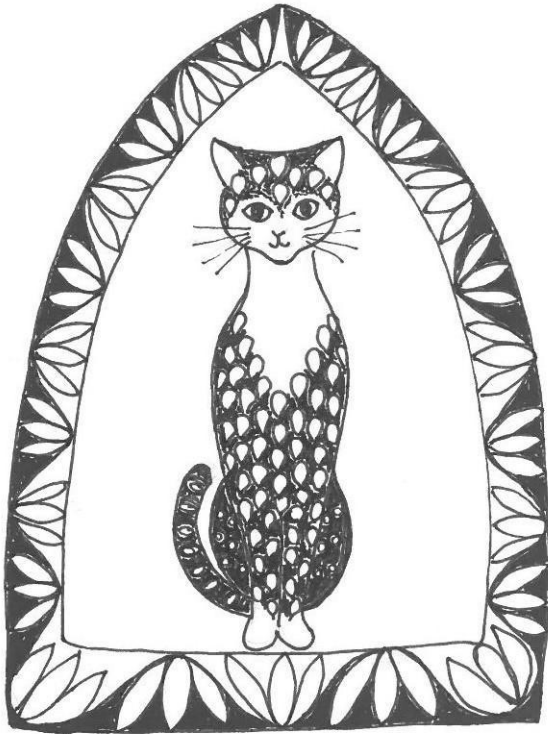
Továbbá a Micikék mindent látnak. Na, jó, majdnem mindent látnak, de mindent meglátnak és átlátnak.

A Micikék mindent értenek és megértenek, mert már oly sok az élettapasztalatuk, hogy semmin sem lepődnek meg, ami emberi, akarom mondani cicai!

A Micikék mindent éreznek. A Micikék kicsiny rezdülésekből össze tudják állítani a nagy egészet. A Micikék a világ szeizmográfjai! A Micikék veszik a jeleket!

A Micikék nyugalma tehát abból ered, hogy a Micikék mindent tudnak, mindent látnak, mindent értenek, mindent éreznek, vagyis a Micikék mindennel tökéletesen tisztában vannak.

Csoda hát a Micikék nyugalma?

Miből ered a Micikék nyugalma?

Mint a szedett fa

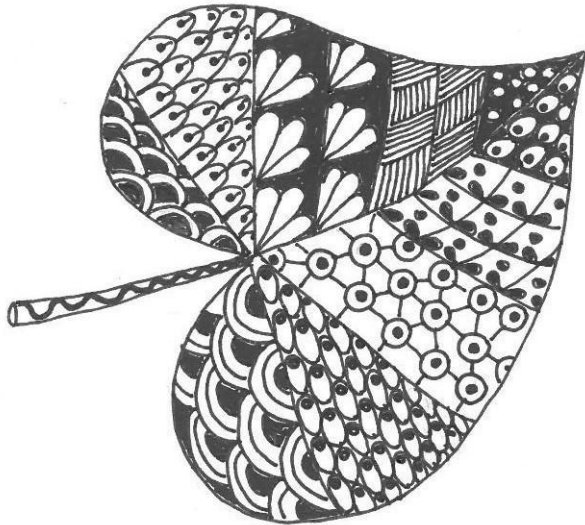
Itthon volt Anna cica. Beragyogta a házat a kedvességével. Engem jól körülörvendezett, megsimogatott, beszélgetett velem, aztán elment. El kellett mennie, mert várta őt a másik élete, ahol van neki munkája, biztos megélhetése. Itthon meg „csak” a szeretet van iránta, a barátai, a családja.

De hogy lehet ebből megélni?

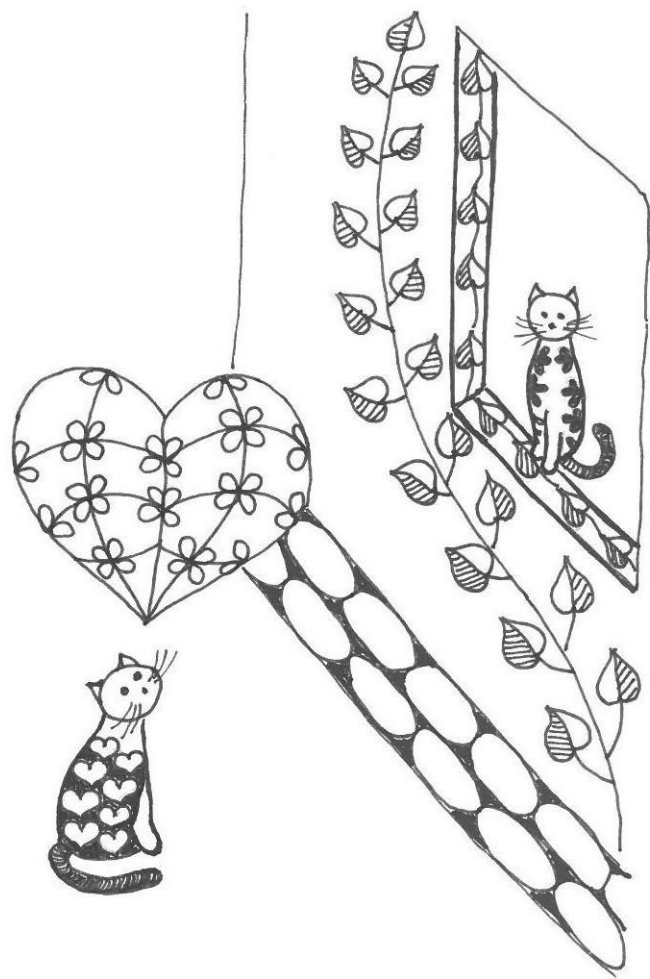
Sajnos az itthoni élethez mindez kevés! Más országokban ekkora szorgalommal és tehetséggel kibontakozhat, az élet nyitva áll előtte, a sok-sok útjával és a lehetőségeivel.

Csoda hát, ha Anna cica máshol keresi a boldogulást?

Én meg itt maradok, mint a „szedett” fa!

Mint a szedett fa

Tüzelek

Tüzelek

Tüzelek, pedig nincs is hideg! Na, jó csak vicceltem!

Tüzelek, mert tüzelnem kell. Vannak időszakok, amikor a cicalányoknak tüzelniük kell. Én is cicalány vagyok. A tüzelés időszakában pedig nincs mit tenni, csak, amit a természet parancsol, vagyis tüzelni!

Ezek az én nagy cicáim úgy gondolják, hogy nem avatkoznak be a természetes életfolyamatokba. Tehát nem műttetnek meg engem, ami után már nem éreznék késztetést arra, hogy egy beleváló kandúrral találkozzam, és aztán legyenek kiscicáim!

Szóval nincs ilyen műtét vagy beavatkozás, de nincs is alkalom arra, hogy fiúcicákkal érintkezzem. Borzasztóan ritkán vagyok házon kívül, akkor is igyekszem mihamarabb visszajutni! A fiúk eszembe sem jutnak ilyenkor!

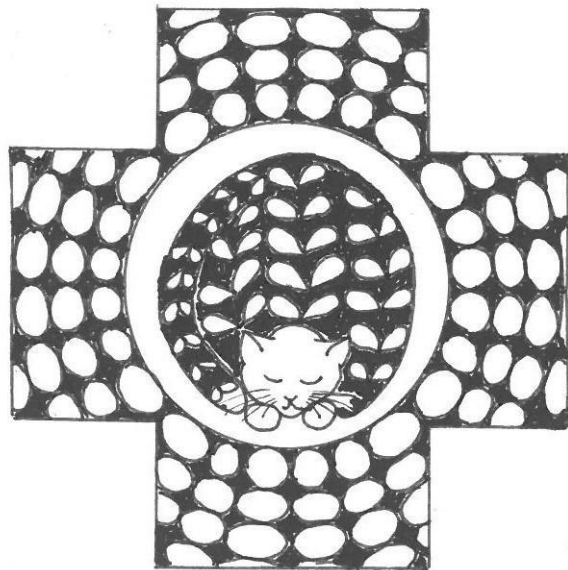
A kandúrok sajnos nem merészkednek be az udvarunkba, mert ez nem az ő területük.

Jó, van olyan, hogy ülök az az ablakban, egy macskafi meg kinn van az utcán és nézzük egymást... De ebből még nem lesznek kiscicák!

Szóval tüzelek. Ilyenkor elábrándozom mindenféléről, ami jó lenne, kandúrokról, kiscicákról...

Aztán minden marad a régiben. Kandúr nélkül és kiscicák nélkül.

Lassan lenyugszom, és az élet megy tovább.

Szomorú voltam

Szomorú voltam

Egyszer, már nem is tudom miért, de szomorú voltam.

Csak néztek, néztek ezek az én nagy macskáim. Nem tudták mi lehet velem, csak azt látták, hogy szomorú vagyok.

Tanakodtak, mi tévők legyenek?

„Szomorú a Micike, vigyük el orvoshoz!”- szögezték le egyöntetűen. És így lett!

Az orvos sem tudta megállapítani, hogy mi a bajom, ezért adott egy szurit, ami tizenötezer forintjukba került az én nagy cicáimnak.

Az orvos azt mondta, hogy vagy jobban leszek reggelre, vagy nem, és akkor ásó, kapa...

Szerencsére jobban lettem!

Azóta is voltam már szomorú, de olyankor Olga cica, Pali és Gergő macska igyekszik engem felvidámítani!

Olga cica kertjében a növények

Olga cica kertjében a növények köszönik, jól vannak. Bár erről mit sem tudnak.

A kaktusz csak néz, és nem érti, mit keres az Alföld közepén a sivatag túlélője. De figyelnek rá és marad, mert értékeli a törődést.

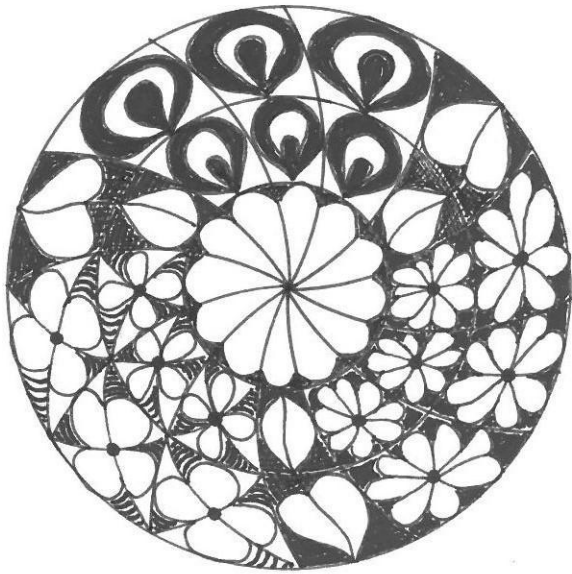
A korallvirág sok mindenen átment, de most összeszedte magát, mert bíznak benne!

A parcsifű máshol gaznak számít, de itt virulhat egy óriási bokorban, még meg is öntözik, mert megérdemli...

Olga cica kertjében nincs is rossz növény. Az élők élnek, teret és törődést kapnak, hogy tovább élhessenek

Olga cica sosem engedi, hogy a rosszak eluralkodjanak a jók fölött.

Olga cica figyel az egyensúlyra és szereti, ha rend van a kertjében is.

Olga cica kertjében a növények

A Micike és a halál

Micike és a halál

Micike a halállal nem tud mit kezdeni, mert a Micike él. A Micike tudja, hogy egyszer eljön a vég. Ez egészen biztos. A Micike még nem érzi a halál előszelét, a maga számára ezt egy egészen távoli történésnek gondolja.

A Micike sokszor mégis úgy érzi, hogy a halál nem lehet olyan messze tőle, hiszen elragadja a szeretteit, vagy halálos fenyegetésekkel áll elő.

Ha a halál győzedelmeskedik, olyankor a Micike csak egyet tehet, bizakodik, hogy a halál megváltás volt, a földi kínok véget értek és a lélek végre szabadon szállhat. A Micike azt is tudja, hogy ezzel csak magát vigasztalja.

Ha még van esély harcolni a halállal, akkor a Micike szembeáll a sötét erőkkel, és iszonyatos energiákat küld azoknak, akiknek szükségük van rá a halállal vívott küzdelmükben.

A Micike tudja, hogy egyszer mindenkiért eljön a halál, de reménykedik, hogy minél tovább sikerül távol tartani magától és a szeretteitől.

Elvesztegetett idők

Elvesztegetett idők

Néha úgy tűnik, hogy a Micikék nem csinálnak semmit. Mintha a Micikék csak elvesztegetnék az idejüket.

Sietek leszögezni, hogy ez nem így van! A Micikék soha nem vesztegetik el az idejüket hiábavaló dolgokra! A Micikék ideje pontos és kiszámított. A Micikék soha, sehonnan nem késnek el! Igaz, hogy nem is kell időre érkezniük.

A Micikék tisztelik az időt, a magukét és a másokét is. Igaz, hogy tisztelik az időt, de fogalmuk sincs arról, hogy mi az idő?

Micikék nem nézik az órát, mert nem is tudják, hogy mire való. A Micikék leginkább csak a Napot nézik, vagy inkább csak érzékelik, hogy a Nap szakaszokra bontja az időt.

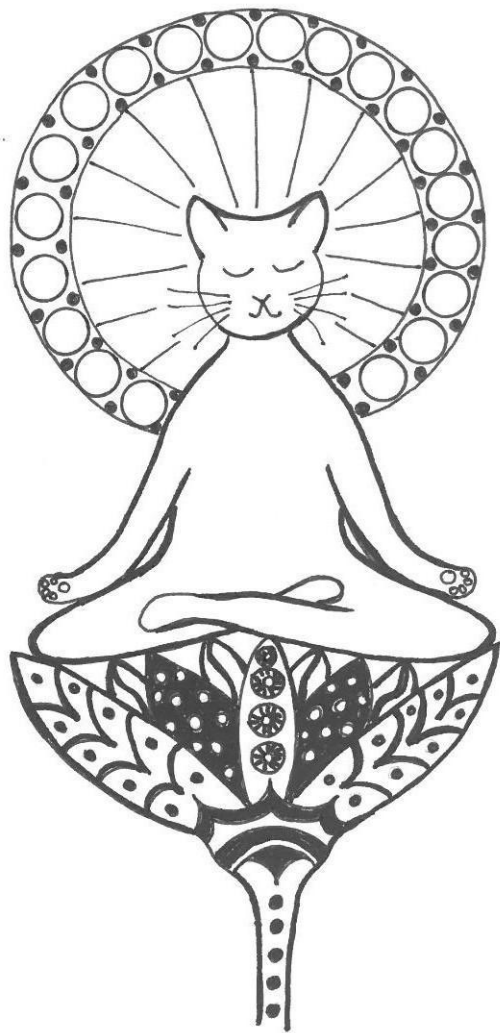
A Micikék tisztában vannak az idő viszonylagosságával.

A Micikék azt is tudják, ha más bolygóra születnek, akkor más lenne az életük ritmizálása az idő által. A Micikék más bolygón más kölcsönhatások között léteznének. De még csak nem is kell olyan messzire menni, hogy megváltozzon az idő, elég, ha a gravitáció megváltozik...

De hát a Micikék itt élnek ezen a Földön!

És egy dolog egészen biztos, a Micikék nem vesztegetik el az idejüket. A Micikék tudják, hogy az idő drága kincs. Ezért, ha tehetik a Micikék az idejüket alvással töltik. Meg evéssel. És játékkal. Kedvességgel. Barátsággal. Vagyis csak és kizárólag értelmes dolgokkal!

A Micikék számára nincs elvesztegetett idő. Mert a Micikék minden időben a maguk Micikességüket élik, és az idejükből semmit sem vesztegetnek el.

Mi a Micikék számára a legfontosabb?

Mi a Micikék számára a legfontosabb?

Micikék számára az a legfontosabb, hogy benne legyenek a világban és egységet alkossanak vele. Ennyi. Kész! Passz!

Tartalom:	Riasztó	A cicák kora
Előzmények	Tigris	Mit lát a cica?
Magamról	Fönn	Előre nézzünk vagy hátra?
Az otthonom	Elmentek	Így húzta ki a fehér egér
Más cicák	Kívül vagy belül?	Macskanadrág
Panka	Elment	Micike csak ámul és bámul
Pötyike	Cicameleg	Szörtelenítés
Mitya	Tetőzők	A körteevés ideális pillanata
Végre itthon!	Zsákmányoltam! 1.	Tetten érhető-e a változás?
Matattam	Zsákmányoltam! 2.	A Micikék kiteljesedése
Micike nap?	Mi üt belém?	Annyi a dolog!
Ünnep után	Harc vagy béke?	Bekódolva
Ünnep után után...	Honnan jöttünk?	Tök jó!
Álom	Elbújtam	A Micikék kontinuitása
Számítógépezek	Megtaláltam a hangomat	A Micikék lesajnálása
Szomszédban	Jógáztam	Micikék az évszakokban

Itt vagyok!

A Micike ajándék

Elvesztem

Házon kívül

Itthon vagyok!

Micike hol itt, hol ott!

A Micikék viszonyulása a dolgokhoz

A Micike őszintén

A Micike hite

Össze vagyok zavarodva

Micikék a tér-időben

A Micike mindig tanul valamit

A szívem sajog

A Micike a soros!

Miből ered a Micikék nyugalma?

Mint a szedett fa

Tüzelek

Szomorú voltam

Olga cica kertjében a növények

A Micike és a halál

Elvesztegetett idők

Mi a Micikék számára a legfontosabb?

